

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

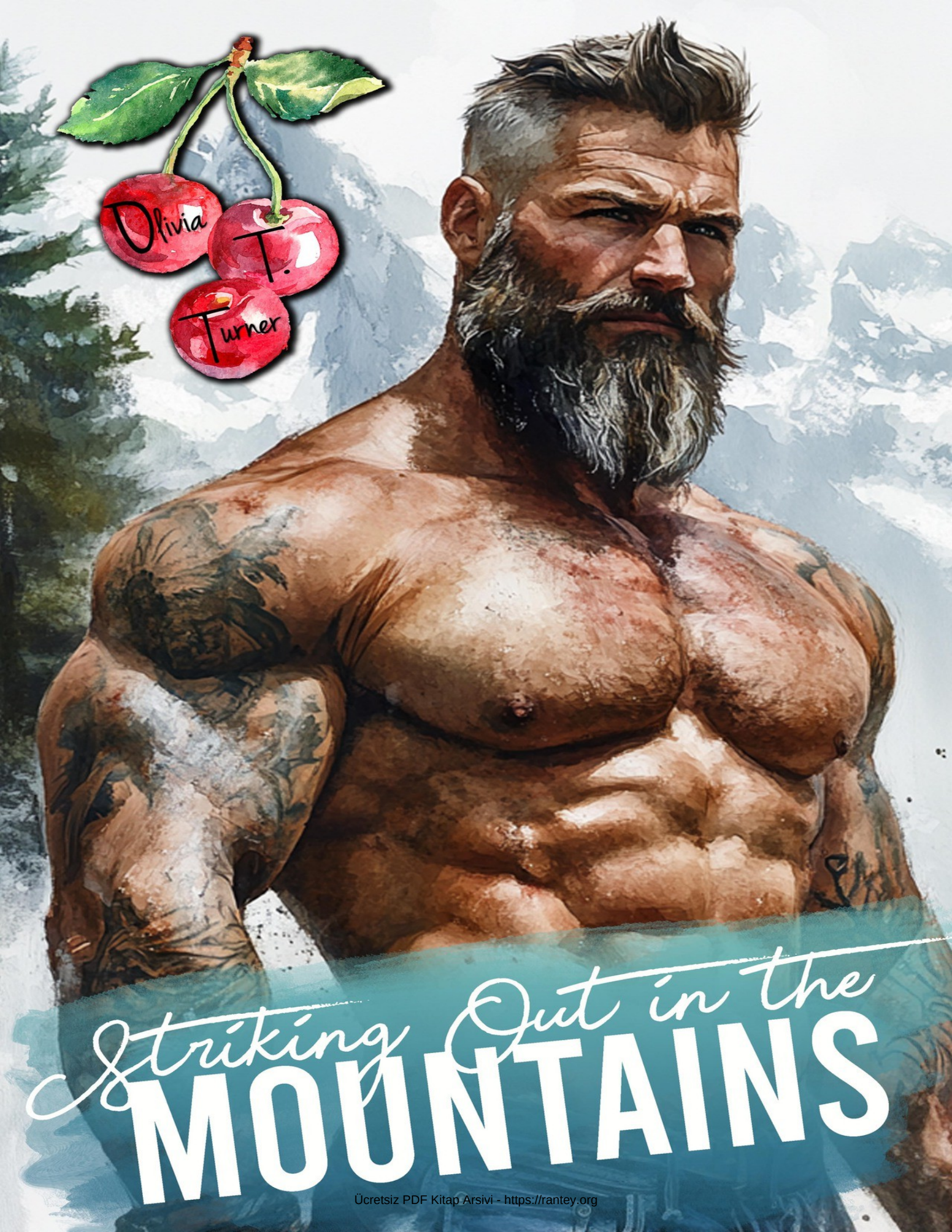
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Striking Out in the
MOUNTAINS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DAĞLARDA ÇARPIŞMAK

GREENE MOUNTAIN BOYS

11. KİTAP

OLIVIA T. TURNER

Telif Hakkı© 2025 Olivia T. Turner'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya e-posta, fotokopi, baskı, kayıt dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilir veya bilgi depolama ve erişim sistemine, yazarın yazılı izni olmadan aktarılamaz. İzin talepleri için e-posta
Olivia@oliviatturner.com

Çalışmalarımı desteklediğiniz için teşekkür ederim!

Bu bir kurgu . Gerçek olaylarla herhangi bir benzerliği yoktur, işletmeler, şirketler, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişiler tamamen tesadüfidir.

www.OliviaTTurner.com

Editör Karen Collins Düzenleme
Kapak Tasarımı Olivia T. Turner

STRIKING OUT IN THE MOUNTAINS

Sadece eğlenceli bir hayırseverlik softball maçı olması gerekiyordu - polis itfaiyecilere karşı.

Onu görene kadar öyleydi.

Graham West.

Greene Dağları'nın Gümüş Tilki İtfaiye Şefi. O kadar sıcak ki üzerinde uyarı etiketi olmalı.

Şehirdeki yeni çaylak polisim ve hemen çekiyorum. O daha yaşlı, daha bilge ve benim ligimin çok dışında. Ama bu, softbol sahasında onun olduğuma karar vermesini engellemiyor.

Memlekette alışık olduğum erkeklere benzemiyor.

Sahiplenici, koruyucu ve hep hayalini kurduğum alfa dağ erkeğinin her santimi.

Onu softbol sahasında alt edebilirim ama başka bir yerde benimle birlikte alt edeceğini sanmıyorum.

Oyun bittiğinde, bu ateşli ve baştan çıkarıcı adamla *tüm* üsleri dolaşabilirim.

Greene Dağları'nda geçen, kasabaya yeni gelen polise anında aşık olan yakışıklı bir Dağ Adamı İtfaiye Şefi ile dumanı tüten ateşli bir Yaş Farkı romantizmi.

Aralık ayı insta aşkı en iyi haliyle GÜVENLİ bir şekilde okunabilir. aldatma ve süper tatlı bir HEA garantili. Bir kitap olarak okunabilir

bağımsız bir kitap. İyi eğlenceler!

CONTENTS

[Telif Hakkı](#)

[Dağlarda Çarpışmak Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Sonsöz](#)

[Epilog](#)

[Daha fazla dağ adamı!](#)

[Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın! Sesli](#)

[Kitaplar](#)

[Takıntılı Ol](#)

[Beni Takip](#)

[Et...](#)

*Bay Graham West'e ilham veren gerçek gümüş tilkiye...
Muhtemelen bunun için bazı telif haklarını hak
ediyordur.
Ama muhtemelen onları saklayacağım.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Graham

"W "Ne yapıyorsun Doug?" Ellerimi havaya kaldırarak söylüyorum. "Şimdiden bira mı?"

Doug bir kutu birayı açarken omuz silkiyor. "Susadım."

"Saat sabahın on biri."

"Aynen öyle," diyor sırtarak, dışarı sızan köpüğü emerken. "Bu benim öğle yemeği öncesi biram."

Mason başını sallayarak, "Öğle yemeği öncesi birasıyla, öğle yemeği birasıyla ya da öğle yemeği sonrası birasıyla karıştırılmamalı," diyor.

"Peki," diyorum gözlerimi devirerek. "Ama maç başlamadan önce sadece bir tane."

Beyzbol eldivenini almak için arkasını döndüğünde arka cebinde bir tane daha görüyorum ve pantolonu aşağı sarkıyor.

Softbolculardan oluşan takımına "Herkesin el-göz koordinasyonunun olmasını istiyorum," diyorum. "Bu pisliklere bir daha kaybetmeyeceğim."

Greene Dağları'nda her yaz, oldukça yoğun geçen bir hayırseverlik softball maçımız olur. İtfaiyeye ve bize katılması için kimi bulabilirsek ona karşı Şerif karakoluna ve bulabildikleri fazladan kişilere karşı oynarız. Dostça olması gerekiyor ama kıyasıya rekabet oluyor.

Lincoln birkaç beyzbol sopası sallayarak, "Bunu biz hallederiz, Şef," diyor.

Ethan yumruğunu eldivenine vururken, "Evet, takımımızda Arama Kurtarma'dan çocuklar var," diyor. "Aiden geçen yıl *dört* sayı yaptı."

"Bu yıl herkesin sayı yapmasına ihtiyacım olacak," diyorum topu etrafa fırlatan polisleri bakarken. Görünüşe göre antrenman yapıyorlardı...

"Aiden nerede bu arada?" Kalp atışlarımın başladığını hissederek soruyorum. Bu yıl Şerif'in kendini beğenmiş kışını tekmelemeyi gerçekten istiyorum. Ryland Gray ile birlikte büyüdüm ve her zaman birbirimize karşı rekabetçi olduk. Lisede oyun kurucu pozisyonu için yarıştığımızda başladı ve hiç bitmedi. İkimizin de elli iki yaşında olduğumuzu düşünürsek -gençlik yıllarımızdan çok uzaktayız-muhtemelen bu saçmalığı şimdiye kadar bırakmış olmalıydık ama hepsi iyi eğlencede. Çoğunlukla.

James dövmeli koluyla sol sahayı işaret ederek, "İşte oradalar, Şef," diyor. Aiden, Colin ve Julian'ın maç için sipariş ettiğimiz sarı tişörtleri giyerek yanıma geldiklerini gördüğümde derin bir nefes alıyorum. Göğüslerinde siyah bir fontla Alev Atıcılar yazıyor.

İtfaiye köpeğimiz Bubba, onlarla birlikte yürüyen ünlü tazi Charlie'yi gördüğünde kuyruğunu sallamaya ve bankta havlamaya başlıyor.

"Bize katıldığınız için teşekkürler çocuklar," diyorum onlarla üçüncü kalede buluşurken. El sıkıştık ve takımımızda biraz daha kas gücü olduğu için kendimi anında biraz daha iyi hissettim.

"Kylee da oynayacak," diyor Aiden. "Umarım sakıncası yoktur. Ona bir tişört sipariş ettim."

Midem bulanıyor. "Kylee?"

Üzerinde Alev Atar tişörtü ve elinde bir eldivenle koşarak geliyor. Bu kız 100 kilo bile değil mi? Kazanmamıza nasıl yardım edecek?

Aiden yüzümü görünce kıkırdıyor. "İstersen polisler için oynayabiliriz..."

"Hayır, hayır!" Çabucak söyledim.

"Onlara katılmamız için bizi taciz ediyorlardı," diyor Julian gülerek. "Hayır dediğimizde tutuklanacağımdan endişeleniyordum."

"Her şey yolunda Şef," diyor Aiden gülerek koluna vurarak. "O profesyonel bir sporcuydu."

"Ne sporu?" Yutkunarak soruyorum.

"Jimnastik," diyor banka doğru ilerlerken.

"Ben de Olimpiyatlara gittim," diyor Kylee sırtarak yanımdan geçerken.

Umalım da takla atabildiği kadar iyi yakalayabilsin.

Takımımızı yedek kulübesine yerleştirdik ve çocuklar ısınmak için top oynamaya başladılar. Tribünler kasabadan gelen insanlarla dolmaya başladı.

Greene Mountain Lodge'dan Owen ve Lauren bir barbekü istasyonu kurdular ve tüm yiyecek ve içecekleri bağışlayacak kadar nazik davrandılar. Pansiyonda çalışan bazı işçiler hamburger ve sosisli sandviç ızgara yaparak tanesini birkaç dolara satıyorlar. Elde edilen tüm gelir birkaç kasaba ötedeki Çocuk Hastanesi'ne aktarılacak.

Yerel radyo istasyonu parkın etrafına hoparlörler yerleştirdi ve yerel gazetenin fotoğrafçısı etrafta dolaşıp gülümseyen yüzlerin fotoğraflarını çekerken eğlenceli müzikler çalıyorlar. Yıllık oyunumuz her zaman iyi vakit geçirmemizi sağlar.

Muhteşem bir yaz günü ve daha fazla insan izlemeye geliyor, katlanır sandalyeler kuruyor ve çimlerin üzerine battaniyeler seriyor. Saha harika bir noktada, şehir merkezine yakın ve muhteşem Greene Dağlarımızın çarpıcı manzarasıyla çevrili.

Doug topu James'e atarken, "yüz dolar yatırdım," diyor. "Yani, kazanmalıyız."

"bahse girdin?" James topu geri atarken sorar.

"Henry," diyor Doug, kıdemli polise bakarak. Henry uzun zamandır buralardadır ve bira göbeği ve kötü dizleri olmasına rağmen müthiş bir fırlatma kolu vardır.

"Pekâlâ," diyorum etrafımdaki kalabalığa bakarken. Çoğu insan yiyecek ve içeceklerini almış ve gösteriye hazır. "Hadi şu partiyi başlatalım."

Derin bir nefes aldım ve atıcı tümseğine doğru yürüdüm. Şerif Ryland Gray göğsünü kabartarak beni karşılamaya geliyor. O günün hakemi Greene Mountain Lodge'un kapıcısı Greg de bize katılıyor.

Polisler, üzerinde takımlarının adı olan Cuffs and Curveballs yazan kendi mavi tişörtlerini yaptırdılar.

"*Graham*," diyor Ryland, el sıkışırken gözlerini bana dikerek. Çok sert.

"*Ryland*," diyorum onun elini benimkinden daha sert . "Kaybetmeye hazır mısın?"

"Ha," diyor derin bir kahkaha atarak. "Bana geçen yıl kimin kazandığını hatırlatır mısın?"

Ona ters ters baktım.

"Bu o için Hayırseverlik, Beyler," Greg diyor, zaten bıkkın görünüyordu. "Hadi eğlenmeye çalışalım."

Ryland sırtarak, "Bu ateşli amcıkların kışını tekmelemek her zaman eğlencelidir," diyor.

"Öğleden sonranızı mahvetmek üzere olmamız çok kötü," diyorum ona ukala bir gülümsemeyle.

"Görüyorum ki Aiden'ı almışsın," diyor acı bir bakışla. "Ona ne kadar ödüyorsun?"

"Hiçbir şey, sadece kazanan takımda olmak istiyor."

"O tamamen senin," diyor Ryland. "Kendi gizli silahımız var."

Banklarına bakarken midem biraz bulanıyor. Şerifin ofisinden her zamanki oyuncular -Henry ve karısı Natalie, Emmanuel, Santino ve Postaneden Will ve Jack Jameson's Bar and Grill'den birkaç aşçı gibi kasabadan birkaç kişi daha.

Banklarına baktığımı görünce "Henüz gelmedi," dedi.

"O mu?"

Sadece sırtıyor. "."

"Pekâlâ çocuklar," diyor Greg bir çeyreklik çıkarırken. "Kimin ev sahibi avantajına sahip olduğunu görmek için yazı tura atalım."

Sonunda kaybediyoruz, yani ilk vuruşu biz yapıyoruz.

Ben bankıma geri dönerken Ryland, "Bu duyguya alış," diyor.

O lanet herif... Bugün gerçekten onun kışını tekmelemek istiyorum.

"Pekâlâ," diyorum ve herkesi çağırıyorum. "Doug, ilk sen kalkıyorsun. Sonra ben, Lincoln ve Aiden dördüncüde temizlik yapabiliriz."

"Bence Kylee ikinci olmalı," diyor Aiden.

Biraz midem bulansa da gülümsemeye zorluyorum kendimi.

"Tamam," diyorum zorlukla yutkunarak. "Kylee ikinci olabilir."

Polisler sahaya çıkıyor ve ısınmak için top atıyorlar. Ryland sahaya çıkıp atış omzunu ısıtırken park yerine bakmaya devam ediyor.

"Gizli silahın nerede?" Sırıtarak soruyorum. "Seni terk mi etti?"

Nefesinin altında küfrediyor ve beni görmezden geliyor. Umarım o her kimse hiç ortaya çıkmaz.

"Top oynayın!" Greg bağırır ve izleyen herkes .

Doug bir sopa kapıp kaleye doğru kasıla kasıla ilerlemeden önce Bubba ve Charlie'ye şans diliyor. İlk atışta sopayı sallıyor ve isabet kaydediyor ama top toprağa çarpıyor, ancak üç metre yuvarlanıyor. Ama bu onu birinci kaleye götürmeye yetiyor.

Birinci kalede dans edişi ve ukala tavırlarıyla Dünya Serisi'nin dokuzuncu devresinde büyük bir smaç vurduğuna yemin edebilirsiniz.

Kylee ikinci vuruşu yapıyor ve topu . Emmanuel üçüncü kalede oynuyor ve topu kolayca yakalıyor.

Omuzları çökmüş bir halde sıraya doğru yürürken, "Özür dilerim Şef," diyor.

"Endişelenme Kylee," diyorum gülümseyerek. " dahaki sefere onları yakalarsın."

Benim sıram. Bu çocuklara nasıl yapıldığını göstereceğim. Onlara gerçek bir vuruşun ne olduğunu göstereceğim.

Sopayı alıp kaleye doğru gidiyorum.

Ben Ryland'a bakarken arkamdan bir kız "Hadi dede!" diye bağırıyor.

"Yürütecine vur!" diyor başka bir kız.

Arkamı dönüyorum ve beni rahatsız edenlerin kim olduğunu görene kadar şok oluyorum. Greene Mountain Lodge'da çalışan iki tuhaf ikiz, Tina ve Tiffany. İkisi de aynı yuvarlak gözlüklere ve siyah bob saç kesimine sahip. Kale arkasındaki çimlerin üzerinde oturuyorlar.

Bu uzun bir sonra olacak.

Sopayı birkaç kez sallarken onlara "Sadece elli iki yaşındayım," diyorum. "Daha çok yüz elli iki gibiyim," diyor içlerinden biri.

"Daha çok 1952'de doğmuş gibisin," diye ekliyor diğeri.

Başımı sallayıp onları görmezden geliyorum ve atışa hazırlanırken gözlerimi Ryland'a dikiyorum. Topa vuruşunu ve onu dış sahadaki oyuncuların kilometrelerce gerisindeki beyaz şapkalı dağların üzerinden geçişini hayal ediyorum.

Ryland kolunu geri çekip topu kaleye fırlatmadan önce park yerine son bir kez bakıyor -muhtemelen gizli silahının gelmesini bekliyor-.

Derin bir nefes alıyorum ve sert sallıyorum.

Top tam tatlı noktamda birleşiyor ve sopamdan fırlıyor.

Bu bir home run. Çitlerin üzerinden geçtiğini anlamak için orta saha oyuncusunun kafasının üzerinden geçmesini izlememe gerek yok.

Sopayı bırakıp birinci kaleye doğru koşmaya başladığımda ikizlerden biri "Büyükbaba vurabilir," diyor.

Doug , dans ediyor ikinci aşamaya geçerken polislerle alay ediyor.

Sonunda kaleye ayak basıp durumu 2-0 yaparken park yerine bakmaktan vazgeçmeyen Ryland'a sırtıyıyorum.

Şimdiye kadar, bu oyun planlandığı gibi gidiyor...

İKİNCİ BÖLÜM

Cara

"Çok üzgünüm Cara," diyor komşum Arabella arabasından aceleyle çıkarken. "Arabamın aküsü bitti ve birini beklemek zorunda kaldım. gelip bana destek için."

Beyzbol eldivenimi ve çantamı alırken "Merak etme," diyorum. Daniel'a çabucak veda edip cipime koşuyorum. Bu sabah komşumun beş yaşındaki çocuğuna bakıcılık yapmanın zaman açısından riskli olacağını biliyordum ama Arabella, bakıcısı son anda iptal edince çaresiz kalmıştı.

Yeni patronum - Greene Dağları'nın büyük ve sert Şerifi - karakolda çalıştığım üç hafta boyunca bu softball turnuvasından bahsetti. Tüm ekip konuşuyor. Görünüşe göre, bu kasabada büyük bir olay - polisler itfaiyecilere karşı. Sanırım bunun gibi küçük kasabalarda çok fazla şey olmuyor, bu yüzden bir softbol maçı oldukça büyük bir .

Güzel bir şey. Özellikle de son yedi yıl boyunca Chicago'da polislik yaptıktan ve her gün uğraşmak zorunda kaldığım onca kaostan sonra. Biraz hız değişikliği çok hoş.

Tarlada bir kurşun yedikten sonra manzara değişikliğine ihtiyacım olduğunu biliyordum. Kalçamdan girip arkamdan çıktı. İyileştim ama bu olay beni sarstı ve biraz daha farklı bir yere gitmem gerektiğini biliyordum.

daha az tehlikeli. Bu yüzden Montana'daki Greene Dağları'nda bir açık olduğunu keşfettiğimde, bu fırsatın üzerine atladım.

"Güle güle, Cara!" Arabella ben garaj yolundan çıkarken el sallıyor. "Tekrar özür dilerim! Maçta iyi eğlenceler!"

Pencereden onlara el sallıyorum ve aceleyle sokağa çıkıyorum. Çok geç kaldım. Bu korkunç bir şey.

Takım için atıcılık yapmam gerekiyordu. Şerif Gray'e üniversitede softbol oynadığımı ve eyaletteki en iyi kadın atıcılardan biri olduğumu söylediğimde çok sevindi.

Oynamayalı uzun zaman oldu ama çabuk hatırlayacağım. O itfaiyecilerden herhangi birinin sahada benden daha iyi olduğundan şüpheliyim. İçlerinden biri hızlı topuma vurabilirse şaşırırım.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyorum kasabadan geçip tarlaya doğru koşarken.

Birkaç dakika sonra geldiğimde park yeri tıklım tıklımdı.

Aman Tanrım. Bu düşündüğümde daha büyük bir mesele.

Yakınlarda yer bulamayacağımı biliyorum, bu yüzden çimlerin üzerine park edip çantamı alıyorum ve sahaya doğru koşuyorum.

"Cara!" Şerif Gray yedek kulübesinden bana el salladı. "Ne oldu? On bir dedim!"

"Komşumun çocuğuna bakmak zorundaydım!" Şapkamı takıp aceleyle yanlarına giderken söyledim. "Geç geldi. Onu yanımda getirecektim ama araba koltuğum yoktu."

"Artık buradasın," diyor ben aceleyle yedek kulübesine girip kramponlarımı giyerken. "Daha ikinci devredeyiz ve şimdiden 9'a 2 gerideyiz. Onlara attığım her şeye vuruyorlar."

İtfaiyeciler sahada ve biz de vuruş yapıyoruz. Ortağım Henry ikinci kalede koşucu ve Emmanuel vuruş yapıyor.

"Sırada sen varsın," diyor Şef. "Bir tane dışarı. *Lütfen* bir şey vurun."

Sopamı aldım ve Emmanuel bitirirken birkaç hızlı ısınma vuruşu yaptım. Sopasını kaleye vurup ıskartaya çıkardı ve hışımla yedek kulübesine döndü. Canavar gibi bir adam ve buna uygun bir öfkesi var.

"Geç kaldın," diye homurdanıyor Emmanuel geçerken.

"Buraya olabildiğince hızlı geldim," diyorum geniş ve sert sırtına.

Silkeleniyorum ve bu dağ adamlarına bir şehir kızının neler yapabileceğini göstermeye hazır bir şekilde tabağa doğru ilerliyorum.

Ayaklarımı toprağa gömüp birkaç deneme atışı yaparken kalbim küt küt atıyor.

Arama Kurtarma'da çalışan ve yanında her zaman sevimli bir tazi olan iri yarı adam -sanırım Colin- atış yapıyor.

Eldivenini sakalında gezdirirken sırtarak "Yeni kan," diyor. "Hızlı mı istersin yavaş mı?"

Sopamın ucunu tabağa vuruyorum ve ona ters ters bakarken boynumu . "Bana biraz ateş ver."

"Pekala," diyor sırtarak. "Bir hızlı top geliyor." Kolunu sarıyor ve fırlatıyor.

Gülmek istiyorum. Bu top yaylanıyor, çok yavaş geliyor.

Beni yanlış anlamayın, hala hızlı ve Emmanuel gibi bir vahşinin neden vurmadığını anlıyorum, ancak bundan çok daha hızlı atıcılarla karşı karşıya geldim ve eski istatistik çizgimde bir ton home run var.

Yüksekten uçuyor, ben de gitmesine izin verdim.

"Top," diyor yakalayıcının arkasındaki hakem

"Evet, işte bu!" diye bağırıyor bir kadın çitin arkasından. "Kafasını koparın!"

"Ne oluyor lan?" Arkamı dönüp bakarken fısıldıyorum. *Aman Tanrım, onlardan iki tane var.*

İki ikiz çimlerin üzerinde oturmuş sosisli sandviç yerken bir yandan da benimle dalga geçiyorlar.

"Tam gözlerinin arasına," diyor diğeri, çöreğindeki hardalı yalamadan hemen önce.

Kendimi silkeleyip oyuna geri dönüyorum, sopayı sallarken atıcıya odaklanıyorum ve gevşek kalıyorum.

"Senin için çok mu hızlı?" Colin sırtarak soruyor.

"Çok yüksek," diyorum ona. "Başımın üzerinde sallanmayacağım." "Tamam," diyor geri adım atarken.

"Bunu dene."

Bana bir hızlı top daha fırlatıyor ve ne kadar düz ve hızlı olduğuna şaşırıyorum. Hemen tepki veriyorum, tüm bedenimi ortaya koyarak vuruyorum. Top tatlı noktaya çarpıyor ve bir meteor gibi havalanıyor. Sayı turu. İşte bu. Sopayı bıraktım ve koşmaya başladım.

Şerif Gray topun çitlerin üzerinden ormana doğru kayboluşunu izlerken "Vay anasını," diyor.

"Kimsin *sen*?" diye soruyor birinci kaleci ben sahayı dönerken.

"Memur Finch," diyorum, şapkamı çıkararak. *Ve önümüzdeki yedi boyunca en kötü kabusunuz.*

İkinci kaleye ayak bastım ve dış sahada biri gözüme çarptı. Orta saha oyuncusu. Gördüklerine inanamıyormuş gibi ağzı bir karış açık bana bakıyor. Diğer iki dış saha oyuncusu topu bulmak için çitlerin üzerinden atlıyor ama onun tüm dikkati benim üzerimde. Ona bakarken biraz tökezliyorum.

Çok ateşli. Gerçekten . Diğerlerinden daha yaşlı görünüyor. Muhtemelen ellili yaşlarının başında. Tam bir gümüş tilki.

Ama neden bana öyle bakıyor?

"İyi vuruştı," diyor kısa saha oyuncusu, dikkatimi adamdan uzaklaştırarak. "Muhtemelen topun dikişlerini patlatmışsındır."

"Teşekkürler," diyorum ve üçüncü turda eve koşarken utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Takımımın geri kalanı yedek kulübesinden dışarı dökülüyor, tezahürat yapıyor ve ben kaleye doğru koşarken bana el sallıyorlar. Ayağımı yere vuruyorum ve hepsi omuzlarıma vurup vuruşun ne kadar harika olduğunu söylüyorlar.

Buraya geldiğimde takımımdaki herkes çok yenilmiş görünüyordu ama sanırım vuruşum herkese hayat verdi. Yedek kulübesine dönerken aralarındaki enerjinin çatırdadığını hissedebilirsiniz.

"Şimdi kesin kazanacağız," diyor Şerif Gray, orta saha oyuncusuna acı bir bakış atarken sırtarak.

Ben de ona bakıyorum ve adamın karanlık, kaynayan gözlerinin hâlâ bana kilitlenmiş olduğunu görünce vücudum ısınıyor ve karıncalanıyor. Bana derin bir şehvetle bakıyor, sanki tamamen onunmuşum gibi. Sanki bana *sahipmiş* gibi. Beni buradan götürmek ve üçüncü aşamaya geçmek istiyor gibi görünüyor.

"Kolun nasıl?" Şerif Gray soruyor. "Atışa hazır mısın?" "Hazırım

Şerif Gray," diyorum omzumu .

"Bana Ryland de."

Bunu bana ilk kez söylüyor. Polis teşkilatında ben hariç herkes ona Ryland diyordu. Ben ona hep Şerif Gray diyordum ve o beni hiç düzeltmedi. Sanırım sonunda kulübe girdim.

İyi hissettiriyor.

Ryland bir sopa kapıyor ve kaleye doğru ilerliyor.

Parmaklarımı çitlere geçiriyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle atıcıyla konuşmasını izliyorum, ama dostça.

Bugün mükemmel bir gün. Burası, Montana'daki bu küçük dağ kasabasını ilk duyduğumda hayal ettiğimden bile daha iyi. Güneş parlıyor ve bu park gerçek dışı. Uzaktaki çıkıntılı dağlar buraya çok bir hava katıyor, sanki bir tür fantastik uzak hayal dünyasındaymışım gibi. Büyüleyici.

Colin bir atış yapıyor ve top kale sahasına çarpıyor, yakalayıcı yakalamadan önce sekiyor.

Ryland başını sallayarak, "Sakin beni yürütmeye kalkma," diyor.

"Seni bilerek yürüteceğimi mi sanıyorsun?" Colin gülerek söylüyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Barry Bonds mu?"

"Sadece yap. Bu sefer ayak bileklerimin üstüne."

Herkes kıkır kıkır gülüyor ve birbirleriyle dalga geçiyorlar. Colin hızlı bir top atıyor ve Ryland onu kırıyor.

Doğruca orta sahaya yöneliyor ve gümüş tilki gibi seksi kıza baktığımda kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Hâlâ bana bakıyor.

Bir şekilde dikkatini dağıtıyorum çünkü top kafasının üzerinden geçiyor. Topu yakalayabilirdi ve beni kontrol etmekle meşgul olmasaydı muhtemelen yakalardı.

"Haydi, Graham!" diyor ikinci kaledeki kısa boylu, tombul ve büyük kulaklı adam kollarını havaya kaldırırken. "Kafanı oyuna ver!"

Ryland koşmaya başlıyor, kaslı bacaklarıyla sahanın etrafında depar atıyor. Sol saha oyuncusu topu kapıp kaledeki yakalayıcıya fırlatmadan önce üçüncü kaleye ulaşıyor.

"Hey, orta sahadaki adam kim?" Ortağım Henry'ye elimden geldiğince rahat bir şekilde soruyorum. "Onu buralarda görmedim."

"Bu itfaiye şefi," diyor Henry. "Graham West."

İtfaiye şefi, ha? İlginç.

Henry'nin karısı Natalie bilmiş bir sırıtışla, "O bekâr," diyor.

Henry kaşlarını çatarak, "Bunu o sormadı," diyor.

Natalie gülüyor. "Gerek yoktu. Gözleri yaptı."

Ateşli itfaiye şefi Bay Graham West'e bakıyorum ve onun da bana baktığını görüyorum.

Gölümsüyorum.
O gülümsüyor.
İlgınç.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cara

T Atış tümseğine çıktığımda kasaba halkı canlanıyor ve dikkat kesiliyor. Sanırım sayı koşumdan sonra başka neler yapabileceğimi merak ediyorlar.

Birkaç ısınma atışı yapıyorum ama gerçek ısıtıcılarımı maça saklıyorum. Yanlarından geçerken itfaiyecilerin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek istiyorum.

Şu anda skor onlar için 9'a 4.

Gözlerimi yakışıklı itfaiye şefinden uzak tutmaya çalışıyorum ama bu beklediğimden de zor oluyor. Yakından daha da ateşli. Ve gözlerini benden alamıyor gibi görünüyor.

Su şişesini ağzına fıskırtmasını izlerken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. O eller... Çok güçlü görünüyorlar.

Kalçalarımda, kollarımda, başka yerlerimde... nasıl hissedeceklerini merak ederken vücudum karıncalanmaya başlıyor.

Ryland benimle konuşmak için yanıma geldi. Biraz gergin görünüyor.

Bu adamın nesi var bugün?

Şehre geldiğimden beri sakin ve soğukkanlı. Geçen gün saldırgan bir motorcuyu tutukladığını gördüm ve hiç etkilenmedi. Ama bu softball maçı onu bullak mı etti? .

Eldiveninin içine fısıldayarak, "Doug ilk sırada," dedi.

"Hangisi Doug?"

"İkinci kaleci," diyor. "Koca kulaklı ve koca ağızlı olan."

Onun izlerken sırtıyorum, ukalaca bir kız tarafından nasıl vurulamayacağını söylüyor.

"Aptala benziyor ama oldukça iyi. Belki bir falsolu top dener."

Tam ortasına atıyorum. Onun egosunu milyonlarca parçaya .

"Ben hallederim Ryland," diyorum onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Bu oyunu bu kadar büyütecek ne var ki? Paran falan mı var?"

Hayır için olduğunu sanıyordum, Tanrım.

İtfaiye şefine bakıyor ve dişlerini sıkıyor. "Ben iyiyim," der ve ellerini kaldırarak geri çekilir. "Tamamen iyiyim."

Ne olduğunu anladığımda gülmek için kendimi zor tutuyorum. İtfaiye şefiyle bir tür rekabeti olmalı. Aynı yaşta gibi görünüyorlar, belki de rekabet birkaç on yıl öncesine dayanıyordur.

"Merak etme," diyorum, güven verici bir şekilde gülümseyerek.

"Gösterinin tadını çıkar." "Gidelim!" diye bağıyor hakem.

Doug omzuna astığı beyzbol sopasıyla yaklaşıyor.

Bu adamla bile yapamıyorum.

"Doğruca eve mi gitsem?" diye soruyor ayaklarını toprağa gömüp doğrulduğunda. "Seni tüm kasabanın önünde utançtan kurtarayım mı?"

Oh, bu iyi olacak...

Tek kelime etmedim. Kolumun konuşmasına izin verdim.

, kolumu sarıyorum ve topu yakalayıcının eldivenine doğru *fırlatıyorum*. Ağır çekimde alevlerin topun arkasına doğru gittiğini görebilirsiniz.

Daha sallamaya fırsat bulamadan yanından geçip gidiyor ve tatmin edici bir *gümbürtüyle* tutucunun eldivenine çarpıyor.

"Vuruş!" diye bağırır hakem

"Vay canına," diyor Ryland banktan. Ben de ona "Ben sana söylemiştim" der gibi sırtıyorum.

Geri çekilip sopayı sallarken Doug'ın yüzündeki ukalalık *eriyor*. Endişeli görünüyor. Gerçekten endişeli.

Tekrar hazırlanırken gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

İtfaiyecilerin oturduğu sıraya bakıyorum ve Graham'ın o karanlık, sahiplenici gözlerle beni izlediğini görünce utangaç bir şekilde glmsyorum. Yanlardan tıra edilmiş kısa saçlarına uygun kalın bir tuz ve biber sakalı var. Omuzları çok geniş, ki ben her zaman buna . Geniş omuzlara bayılırım.

Sarı tirt kocaman göğsünü sımsıkı sarıyor ve kısa kolları büyük, güçlü pazularını kucaklıyor. Bu adamla ilgili her şey g çığlıkları atıyor. Uzun, kalın ve çok erkeksi. Sanki bu dağlarda dolaşmak için yaratılmış gibi.

Neden bana bakıp durduğunu hâlâ bilmiyorum.

Genelde çok fazla bakış alan bir kız değilim. Tık naz ve kaslıyım, geniş omuzlarım var. Pazularım itfaiye efininki kadar büyük değil ama bahse girerim bilek grei yarışmasında Doug'ı yenebilirim.

Her zaman güçlü ve sağlam oldum. Hangi spor sahasında olursam olayım bu her zaman ie yaradı ama elbise denerken ve bir erkek arkadaş edinmeye çalışırken o kadar da harika değildi.

Doug sahaya geri dönerken yüzü tamamen ile ilgiliydi.

Sırıtiyorum. "Artık o kadar ukala değilsin, değil mi?"

"Sadece topu at," diyor, açıkça sinirlenmi. "Bilgin olsun diye şimdiden  tek attım."

Gülüyorum. "Ve sen bununla mı vnyorsun?"

için sopayı sallarken baını sallıyor ve kaşlarını atıyor.

Bir hızlı top daha . Bu sefer topu savurmaya çalıştı ama ıskaladı ve neredeyse yere dyordu.

"Vuru!" diye bağırır hakem

Doug toprağı tekmeliyor ve sonra etrafta dönüyor, çok zgn olduğu için oflayıp pufluyor.

Yakalayıcı topu bana atarken, "Hadi u bitirelim," diyorum. "Bir kız tarafından vurulmak sandığın kadar kötü değil. Göreceksin."

kaldırırken bana acı bir bakış daha fırlatıyor.

İlk ikisinden daha hızlı ve sert bir tane daha salladım. Sopasını salladı ama top yakalayıcının eldivenine girdikten sonra sopası kaleyi geçti.

"nc ıska!" diye bağırıyor hakem

"Bu kadar yüksek sesle bağırmak zorunda mısın?" Doug, omuzları çökmüş bir halde bankın arkasına geçerken mırıldanıyor.

Minik bir kız tabağa doğru yürürken itfaiyeciler "Yürü be Kylee!" diye bağıırıyor.

Oldukça fit ve atletik görünüyor ama iyi olduğundan şüpheliyim çünkü benimle yüzleşmekten korkuyor gibi görünüyor. Kendimi kötü hissediyorum, bu yüzden ona vurabileceği bir şey veriyorum - ne de olsa hayır için.

Top üçüncü kaledeki Emmanuel'e doğru yuvarlanıyor. Emmanuel topu birinci kaleye atıyor, ama Emmanuel oraya bir saniye önce varıyor.

"Güvenli!" diye bağıırır hakem

Etrafta zıpladığını, geçmiş göründüğünü gördüğümde gülümsüyorum.

"Aferin, bebeğim!" Arama Kurtarma'dan Aiden çok gururlu görünüyor.

Kızlara yumuşak davranacağım ama oğlanlar benden merhamet görmeyecek.

"İşte başlıyoruz..." Bay Ateşli İtfaiye Şefi bir sopa kaleye doğru yürürken fısıldıyorum.

Ayaklarını toprağa gömüp o kocaman kollarıyla sopayı sallamaya başlarken ateşli gözlerini benden hiç ayırmıyor. Seksi omuzları, dalgalanma ve hareket etme şekilleriyle beni hipnotize ediyor. Tanrım, çok ateşli.

Tüm vücudum titrerken parmak uçlarımı toptaki dikişlerin üzerinde gezdiriyorum.

"Gidelim dede!" diyor çitin arkasındaki ikizlerden biri. Diğer ikiz elinde taze bir tabak nacho ve iki büyük soda ile geliyor. "Sallanırken kalp krizi geçirme."

Onları görmezden geliyor, yanan gözlerini benden ayırmıyor. Bu adam beni biraz şaşırtıyor. Beni allak bullak etti.

Kolumu geri çektim ve topu ortaya attım. Diğer atışlarım hızlı değildi ve muhtemelen o sert, çemberli kollarına bakarak parkın dışına vurabilirdi, ama sallanmadı bile.

Yakalayıcı topu bana geri atarken hakem "Iska" dedi.

"Neden sallanmadın?" Ona sordum. "Tam ortadan vurdum."

Seksi gözlerini üzerime dikerken uzun ve sert bir şekilde nefes veriyor. "Yanlışlıkla sana vurmak istemiyorum."

Başımı yana eğip ona ters ters bakıyorum. "*Sana* vurmam konusunda endişelenmelisin. Salla, yoksa kafana nişan alırım."

Ben yeni bir atış yapmaya hazırlanırken o seksi dudaklar kurt gibi gülümsüyor. Bu seferki biraz daha ateşli. Aramızdaki boşluğu yırtıyor ve sertçe savuruyor. İsabet ettiriyor ama top yukarı doğru gidiyor, çitin üzerinden süzülüyor ve sert bir şekilde kalabalığın içine düşüyor.

"Dikkat et!" diye bağılıyor biri.

Top büyük bir gürültüyle ikizlerin kocaman nacho tabağına düşer, erimiş queso ve yapışkan soda üzerlerine uçuşur. Sırılsıklam ıslanırken çığlık atarlar. Parktaki herkes kahkahalara boğulur. Bütün gün herkesi rahatsız ettiler ve sonunda hak ettiklerini buldular.

İkizler temizlenmek için aceleyle tuvalete giderken kalabalık alkışlar, tezahüratlar ve ısıklar

Topu geri alırken hakem "İkinci iska" dedi.

Vurmasına şaşırdım. Üzerinde çılgın bir ısı vardı ama sanırım güçlü olduğu kadar hızlı ve koordineli.

Bir sonraki atışta hızlı topum yerine kavisli bir top atıyorum. Top olduğunu düşünerek bıraktı, ama top geri döndü ve hakem 'Strike!' diye bağırdı.

Graham ayağa kalkıyor ve beni izlerken keyifle sırtlıyor. "Çok iyi," diyor başını sallayarak. "*Çok* iyi."

Emmanuel ya da Doug gibi öfke nöbeti geçirmeyip bunu iyi bir sporcu gibi karşılmasına bayıldım. Omuzları geride ve çenesi dik bir şekilde yedek kulübesine doğru yürümeden önce bana gülümseyerek tam bir klas sergiledi.

Kadınlar tarafından tehdit edilecek bir adama benzemiyor. Bunun için fazla özgüvenli.

Bir şeyler içmek için su şişesine yönelmesini izlerken aşkım derinleşiyor.

O çok seksi. Utanmadan ona bakmak için bir bahanem olsun diye onu tabağına geri istiyorum. Daha uzun sürmesi için ona birkaç top fırlatmalıydım.

Ama artık çok geç... Derisinin her yerinde dövmeler olan kaslı bir başka itfaiyeci, kocaman omzuna dayadığı sopasıyla geliyor.

Ben de ona
vurdum. Kolayca.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Graham

M Kızımın diğer polislerle kutlamasını izlerken nabzım hızla atıyor. Çok mutlu görünüyor. Ben ona hayranlıkla bakarken o güzel gülümseme kalbimi yakalıyor ve *sıkıyor*.

Gözlerimi ondan alamıyorum. O muhteşem.

O gelip oyunu ele geçirdikten sonra başka sayı atamadık. 12-9 kaybettik ama umurumda değil. Gerçekten umurumda değil.

Yüzünde parlayan o ışıltılı gülümsemeyi görebilmek için binlerce oyun kaybederim. Takım onu tebrik ederken çok mutlu görünüyor. Başka tarafa bakamıyorum. Onun güzelliği beni büyülüyor.

Bana iki kez daha vurdu ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Sadece o muhteşem yeşil gözlerin üzerimde olmasından mutluydum. Tüm bedenimi canlandırıyorlardı.

Her zaman güçlü ve kaslı kızlardan etkilenmişimdir ama hiç kimse Cara kadar ilgimi çekmemişti. Beyzbol sahasına adımını atar atmaz ona saplandım. Bittiğini biliyordum.

Hayatımın geri kalanında ondan başka bir kız istemeyeceğimi biliyordum. Doug toprağı tekmeleyerek, "İşte yüz dolarım gitti," diyor. "I

o siktiğimin polislerinin beni dolandıracağını bilmeliydim."

"Seni dolandırmadılar," diyorum ses tonuma sertlik katarak. Ciddi olmadığını biliyorum ama Cara'ya saksocu demesi kanımı kaynatıyor. Kimsenin benim kızım hakkında böyle konuşmasını istemiyorum.

"İçeri bir zil sesi getirmişler," diyor alaycı bir ifadeyle. "Buna ne ?"

Birmucize.

O böyle biri.

Polisler kutlamalarını bırakıp yedek kulübesinden çıktılar ve el sıkıştılar.

"Haydi çocuklar," diyorum, gözlerimi kızımdan ayırmadan ellerimi çırpıyorum. Geride kalıyor ve sonra arkada sıraya giriyor. "Hadi gidip el sıkışalım."

Takımım el sıkışmak ve maçı güzel bir şekilde bitirmek için dışarı çıkarken ben arkada kalıyorum. Birbirimize 'iyi maçlar' demeye başladığımızda kasaba halkı bizi alkışlıyor.

Elini sıkıttığımda Ryland'ın yüzünde memnun bir sırıtma var. Normalde bu sırıtışı hemen tokatlamak isterdim ama ruh eşime bu kadar yakın olduğum için öyle bir coşku hissediyorum ki umurumda değil. Her şeyden öte, kaybettiğimiz anlamına gelse bile onu hayatıma soktuğu için minnettarım.

James'in dövmeli elini sıkarken kalbim çarpıyor. Sırada o var.

Yüz yüze geliyoruz ve kalbim sıkı bir düğüme dönüşüyor.

"İyi oyun," diyor o güzel yeşil gözleriyle bana bakarak.

Elimi onunkinin üzerine kaydırıyorum ve yumuşak tenini hissettiğimde ürperiyorum. Çok hızlı uzaklaşmak istemiyorum, bu yüzden tutunuyorum.

"*Harika* oyun," diyorum gülümseyerek. "İnanılmazsın."

"Teşekkür ," diyor utangaç bir şekilde gülümseyerek. O sevimli yanakları pembeleşiyor ve onu hemen burada öpmek için duyduğum yoğun dürtüyle savaştıkça zorunda kalıyorum.

Beyzbol şapkasını çıkarmak, at kuyruğunu çekmek ve o yumuşak kahverengi saçların güçlü omuzlarına dökülmesine izin vermek istiyorum.

Sonunda işler tuhaflaşmadan elini bırakmak zorunda kalıyorum ama . Oyuncuların geri kalanı yedek geri döndü ve ya , ya soğutucudan bira alıyor ya da

toplanıyor onların şeyler. Biz her ikisi de hala ayakta
tarafından ve Atıcı tümseği, tamamen birbirlerine
odaklanmışlar.

"Böyle bir kolu nereden buldun?" Ellerimi kalçalarımaya koyup ona
bakarken soruyorum.

"Üniversitede oynadım," diyor sırtarak. "Eskiden oldukça iyiydim."

"Bahse girerim bu yılın yetersiz ifadesi," diyorum gülerek.

"Teşkilatta yeni misin?"

Bana bakarken başını sallıyor. "Üç hafta önce başladım."

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bir yandan,
kimsenin çağrısını asla reddetmem. Toplumunuza hizmet etme
arzusunun ne kadar güçlü biliyorum. Hayatım boyunca bunu
yaşadım. Ama diğer yandan, bu meleğin tehlikede olmasını
istemiyorum. Ona zarar verebilecek ya da bu mükemmel vücuda
dokunabilecek hiç kimsenin etrafında olmasını istemiyorum. Onun
üniformayla dolaştığını düşünmek bile beni sinirlendiriyor.

"Peki ya ondan önce?"

"Chicago'da çalışıyordum," diyor. "Oldukça zordu. Vurulduğum ve bir
değişikliğin benim için iyi olacağına karar verdim."

"Vurulmak mı?" Midem bulanarak söylüyorum. "Biri seni vurdu mu?"

Onları . Onları doğduklarına pişman edeceğim. Onları bulmak ve bu
meleğe zarar vermenin bedelini ödetmek için Dünya'nın kendisini
yırtacağım.

"Bacağımdan," diyor kaslı sol uyluğunu göstererek. "Girip çıktı ama
beni sarstı."

Siyah taytına bakarken dişlerimi gıcırdatıyorum. O o muhteşem
bacağa zarar verdi. Onu parçalamak istiyorum.

"Her şey yolunda," diyor omuz silkerek ve gülümseyerek. "Beni
buraya, bu güzel yere getirdi."

O uzaktaki Greene Dağları'na bakıyor ama ben ona bakmaya
devam ediyorum. Öpmek için can attığım o tatlı dudaklarına,
burnunun kenarını ve yanaklarını süsleyen sevimli hafif çillerine ve
mavi tişörtünden dışarı fırlayan köprücük kemiğine hayranlıkla
bakıyorum.

Bu kadına fena aşık oluyorum. Onun benim olduğunu zaten
biliyorum. Acaba o da bunun farkında mı?

"Sanırım sen buradayken önümüzdeki elli softball turnuvasını kaybetmeyi bekleyebiliriz," diyorum sırtarak. Hafif tutmak istiyorum, bu yüzden içimden geçen tüm bu yoğun sahiplenici düşünceleri silkelemeye çalışıyorum, ama bu zor. Bu barbarca ihtiyaçlar ve arzular iliklerime kadar işliyor -benim, *benim*, *benim*.

"Bir sonraki altmış," diyor flörtöz bir gülümsemeyle. "Ben sadece otuz üç yaşıdayım."

"Çocuklar bunu pek iyi karşılamayabilir ama burada olmana sevindim. Birkaç düzine turnuva kaybetmek, şehirde bir meleğe sahip olmak için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyor."

"Teşekkürler," diyor kızarak. Dudaklarını yalıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. *Lanet olsun...*

"Bu gece seni bir şeyler içmeye götüreyim," diyorum, büyük bir yumruk atarak. Bu kızı kollarıma almadan bir saniye daha kaybetmek istemiyorum. Umarım bu sefer ıskalamam.

Bir an için şok olmuş gibi görünüyor ama sonra hemen toparlanıyor. "Çok isterdim ama bu gece çalışıyorum."

Kalbim sıkışıyor.

Kasabadan birkaç kişi elmasın üzerine geliyor, topları etrafa fırlatarak bir pikap oyunu için takımlar oluşturmaya başlıyorlar. Bir top aramızda yuvarlanırken birbirimizden uzaklaşıyoruz. Bir çocuk koşup topu kapıyor.

"Ama yarın boşum!" diyor yüzünde bir gülümsemeyle geri çekilirken.

"Yarın o ," diyorum, hayalimdeki kızın gerçek hayatta var olduğuna hâlâ inanamıyorken.

"Şef!" Mason bizim banktan bağırıyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Şef!" Mason tekrar bağırır. "Gitmemiz gerek. Ahır yangını."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum sokaktan gelen itfaiye aracının siren sesini duyduğumda. *Bir tane daha mı?* Parka doğru kükreyerek gelirken siren sesi gittikçe yükseliyor.

Oyun için herkese ihtiyacım vardı, bu yüzden Cedarville İtfaiye İstasyonu'ndaki çocuklardan öğleden sonra bölgemizde görev yapmalarını istedim. Gerçekten aranacaklarını düşünmemiştim. Onlara oyuna uğramalarını söyledim.

ciddi bir şey olursa bizi alacağını söyledi. Bunun gerçekten olacağını düşünmemiştim.

"Git," diyor bilmiş bir baş hareketiyle. "Yarın görüşürüz." "Bu bir randevu," diyorum, sırtarak bankıma doğru geri çekiliyorum. "Bir randevu," diye tekrarlıyor, heyecanlı görünüyor.

Herkes klakson çalan itfaiye aracına bakar, araç yuvarlanarak gelir ve park yanında durur. Çocuklar çoktan ona doğru koşmaya başladılar. Derin bir nefes alıyorum, bu büyüleyici meleğe son bir kez bakıyorum ve sonra koşarak yanına gidiyorum.

Ben atlar atlamaz, kamyon kalkıyor ve yangına doğru gidiyor.

Tüm eşyalarımızı kamyona yükledik ve Cedarville'den gelen çocuklar olay yerine giderken hızlıca üzerimizi değiştirdik.

"Kimdi o piliç?" Doug jartiyerini omuzlarına doğru çekerken başını sallıyor. "Ona bir parça akıl mı veriyordun?"

Daha çok kalbimin bir parçası gibi.

" gibi bir şey," diye mırıldanıyorum ceketimi çekerken.

Biz oraya vardığımızda eski eğik ahır alevler içinde kalmıştı. Hortumu kuramadan çöküyor, kıvılcımlar ve duman havaya yükseliyor.

Neyse ki terk edilmişti ve içinde hayvan ya da insan yoktu.

Sadece bir avuç eski hurda alevler içinde yanıyor.

James boruyu kapar ve suyun akmasına izin verir. Çok geçmeden kontrol altına alınır.

İfadelerini almak için arazinin sahibi olan çiftte gidiyorum.

"Bunu biri yaptı," diyor yaşlı adam, açıkça sarsılmış bir halde.

"Patlamadan dakikalar önce onu ahırdan kaçarken gördüm."

"Doğru," diyor karısı başını sallayarak. "George dedi ki, 'Ahırın yanındaki kim?' Duydum."

"Mülkünüzde hiç güvenlik kamerası var mı?" diye sordum. George başını sallıyor. "Ahırın yanında yok."

Etrafıma bakınırken alt dudağımı ısııyorum ve yola çıkan toprakta bazı ayak izleri görüyorum. Oğullarımdan hiçbiri bu noktaya yakın değildi.

Gidip daha yakından baktım. Yanan ahırdan yola doğru ayak izleri var.

Lanet olsun.

Bu yaz ilk kez şüpheli bir yangın meydana gelmiyor.

İki hafta içinde ikinci ahır yangını.

Aklıma geldikçe iç çekiyorum.

Kasabada bir kundakçı olabilir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cara

"Ha!" Henry, ekip arabamızda gülmekten yerlere yatmış bir halde. "Bunu tekrar izlemeliyim."

Henry telefonundaki videoyu geri sararken ben koltuğumda arkama yaslanıp karanlık ve sessiz sokağa bakıyorum. Ekrandaki kilolu kedi yine masadan fırlıyor, buzdolabının tepesine çıkmaya çalışıyor ama ısıkalıyor ve tüm resimleri ve mıknatısları da beraberinde aşağı indiriyor.

Henry birkaç kez daha izledikten sonra kıkırdıyor. Ben sadece pencereden dışarı bakıyor, Bay Ateşli İtfaiye Şefi'nin şu anda neyin peşinde merak ediyorum. Onunla randevum olduğuna inanamıyorum. Benden hoşlandığına inanamıyorum.

Beni nereye götürecek? Ne giyeceğim?

Biriyle çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Protokolleri bile hatırlamıyorum. Onunla orada mı buluşacağım? Beni o mu alacak? Kim ödeyecek? Hesabı bölüşecek miyiz? Düşündükçe daha çok korkmaya başlıyorum.

Ve bu yavaş gecenin de yardımı olmuyor. Henry'nin telefonundan kedi videoları izlemekten ve zihnimin yarışmasına izin vermekten başka yapacak bir şeyim yok.

Karanlık kasabada etrafıma bakarken bacaklarımı uzatıyorum. Saat sabahın ikisi ve saatlerdir kimseyi görmedim. Yemin ederim bütün bu

Kasabanın yatma saati 10.

Chicago'dan çok farklı. Orada geceler uçup giderdi. Bazen tuvalete gitmeye bile vaktim olmazdı. Gözümü kırpardım ve vardiyam bitmişti.

Şehirde koşturup dururduk, sürekli birbiri ardına acil durumlarla uğraşırdık. Bir araba kazası, bir soygun, bir kavga, bir gasp.

-Bazen hepsi aynı saat içinde. Hiç durmadan.

Orada görev yaptığım yedi yıl boyunca hiç silahımı ateşlemek zorunda kalmadım ama *birçok* kez fiziksel müdahalede bulundum. Tanıştığım hiçbir suçlu kelepçelenmek istemez ve bunun için sizi uğraştırırlar.

Henry bana sahibinin kafasını tokatlayan bir kedinin yakın çekim videosunu gösterirken kıkırdarak "Şuna bir bakın" diyor.

Saate bakarken iç geçirdim. Dört saat . Bu çok acımasız. Chicago'dan biraz daha sessiz bir yer istiyordum ama bu kadar ölü değil. Zaman adrenalini patlaması yaşamak hoşuma gidiyordu.

"Telefonu miyiz?" İç çekerek sordum.

Bu adamın kedi videolarına karşı doymak bilmez bir iştahı var. Bu biraz fazla.

"Elbette," diyor, telefonunu kapatarak. "Kelime ilişkilendirme oynamak ister misin?"

"Pek sayılmaz," diyorum pencereden dışarı bakarken. Tek düşündüğüm Graham. Henry istediği kelimeyi söyleyebilir ve ben de onu ateşli itfaiye şefiyle ilişkilendiririm.

İçki. Graham'ın dalgalanan altılı paketi. *Eşek.* Graham'ın kaslı kıcı.

Muz. Graham'ın büyük kalın siki.

"Havuz kurulumu nasıl gidiyor?" Konuşmayı cinsellikten uzak tutmaya çalışarak soruyorum.

İşe yaramıyor. Şimdi aklıma ağır çekimde havuzdan çıkan gömleksiz bir Graham geliyor, su damlacıkları kaslı göğsünden aşağı kayıyor.

Henry başını sallayarak, "Bu adamlar çok beceriksiz," diyor. "Toprağı düzleştirmek için boktan bir iş yaptılar ve şimdi..."

Devam ediyor ama ben onu duymazdan . Aklım Graham'a ve randevumuza geri dönüyor. Ne giyebilirim?

Randevularda ne giyeceğimi hiç bilmiyorum. Elbiseler bana pek yakışmıyor. Vücudum çok geniş ve bloklu. Onların içinde kendimi hep çok rahatsız hissediyorum. Omuzlarımı ve kollarımı büyük gösteriyorlar. Teyzem bu kadar kaldırmayı bırakmam gerektiğini söylüyor, ama işiniz (ve hayatınız) buna bağlıysa, yapmamak zor. Ayrıca, ağır kaldırmayı seviyorum.

"Dinliyor musun ki?" Henry hikâyesini durdurarak, "Evet," diyor. "Evet," diyorum heyecanla başımı sallayarak.

"Az önce ne ben?"

"Havuzdan bahsediyordun." "Ne olmuş havuza?"

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Elimde bir şey yok.

"Yine kedi videolarımı izliyorum," diyor, telefonunu açarken sinirli görünüyor.

"Hayır," diyorum, daha fazla dayanamayarak. Üç saattir kedi videoları izliyorum. Bir kadın ancak bu kadarına dayanabilir. "Üzgünüm, sadece biraz dikkatim dağınık."

"Ne hakkında?"

Derin bir nefes alıyorum. "Pek bir şey yok."

"Evet, doğru," diyor kıkırdayarak. "Şef West hakkında mı?"

Başımı çevirip şok içinde ona bakıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Bütün kasaba biliyor," diyor gülerek. "Sizler neredeyse atıcı tümseğinde öpüşüyordunuz."

"Değildik!" Yanaklarım yanmaya başlarken söylüyorum.

"İkinizin arasında neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diyorum, çok hızlı bir şekilde.

Henry bana kaşlarını çattı. ", Cara."

"Ne?"

"Üç haftadır her gece sekiz saat boyunca burada oturup en sevdiğimiz Altın Kızlar bölümleri hakkında konuşuyor ve en iyi patates cipsi türü hakkında tartışıyoruz ve şimdi sonunda söyleyecek iyi bir şeyin var ve benden mi saklıyorsun? Olmaz öyle şey. Ver şu çayı bana."

"Çay mı?"

"Çay."

Derin bir nefes alıp uzun ve sert bir şekilde nefesimi veriyorum.
"Tamam. Yarın dışarı çıkıyoruz."

"Randevuda mı?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"Graham'ı herkes tanır," diyor omuz silkerek. "Hiç evlenmedi ama pek çok kadın denedi. Hepimiz onun tipinin ne olduğunu merak ettik."

"Hiç mi?"

Üniformamın içinde beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve gülümsüyor. "Sanırım bugün öğrendik."

Telsiz cızırdıyor ve sevk memurunun sesi arabayı dolduruyor.

"Hey, Henry, Marv hatta. *Cracked Barrel*'da birkaç motorcu sorun çıkarmış. Onu bağlayacağım."

"Hey, Marv," diyor Henry arabayı çalıştırıp vitese takarken. "Neler oluyor?"

"*Bu lanet manyaklar her türlü pisliğe neden oluyorlar*" diye bağılıyor. Sanki arkasında bir rodeo yapılıyor. "*Emmanuel'i getirsen iyi olur.*"

"Uyuyor."

"O zaman onu! Bu çocuklar çok gürültücü."

Arka planda bir şey kırılır ve Marv küfrederek. "Hey!" diye bağıır bardaki birine. "*Ona bir daha dokunursan dişlerini yerden toplarsın!*"

Telefonu kapattığında hat kesilir.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Henry boş sokakta hızla ilerlerken telefonunu çıkarırken. "Yılın en büyük kavgası ve softball yüzünden dizim zonkluyor."

Telefonu karıştırdı ve bana uzattı. "Nedir bu?" Ona bakarken söyledim. "!"

Sabahın ikisinde Emmanuel'i arıyor. O hayvan öğleden sonra çok huysuz oluyor. Gecenin bir yarısı onu uyandıran ben olmak istemem.

Telefonu Henry'nin kucağına sıcak patates gibi bırakıyorum. O da telefonu kapıyor ve çalarken tekrar elime tutuşturuyor.

"Onunla konuşmuyorum!" Panik içinde söylüyorum. "Zaten benden nefret ediyor." "Etmiyor."

"O huysuz bir canavar!"

"Aynen öyle," diyor Henry. "Motorcuların kışını tekmelemekte üstüne olmayan huysuz bir canavar. Bara yakın bir yerde yaşıyor. Muhtemelen bizden önce orada olur."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum telefonu kulağıma götürürken. "Alo?" diye homurdanıyor boğuk bir sesle.

"Merhaba Emmanuel," diyorum, sesim daha da neşeli çıkıyor. "Benim. Cara."

Bir homurtu daha.

"The Cracked Barrel Saloon'da büyük bir arbede var," diyorum. "Bazı motorcular sorun çıkarıyor."

"*Motorcular mı?*" diye homurdanıyor, sesi biraz daha canlı. "*Seninle orada buluşuruz.*"

Bir klik sesi ve ardından çevir sesi.

Henry'nin telefonunu aramızdaki içecek tutucusuna koyarken, "Geliyor," diyorum.

Henry ışıkları otoyola doğru hızlanırken, "Umarım üç tanesi yeterlidir," diyor.

Birkaç saniye sonra varıyoruz, kilometrelerce uzaktaki en keyifsiz barın otoparkına çekiyoruz.

"Vay anasını," diye fısıldıyorum çözülen kaotik sahneyi gördüğümde. Düzinelerce iri motorcu yumruklar, bira şişeleri ve sopalarla birbirlerine giriyor.

Bu Chicago için bile kötü. Ve sayımız çok az.

Arabamız park yerinde kayarak durdu, farlarımız şimdiye kadar gördüğüm en kötü kavgayı aydınlattı.

Henry sırtarak, "Greene Dağları'nın keyifsiz tarafına hoş geldiniz," diyor. "O yetersiz maaş çekini hak etme zamanı."

ALTINCI BÖLÜM

Cara

"W e desteğe ihtiyacımız var," diyorum arabadan inip eski ve köhne barın dışındaki büyük kavgayla yüzleşirken.

gri soluk ahşap ve parlak neon tabelalar.

Henry sopasını çıkarırken, "Emmanuel geliyor," dedi.

"En az bir düzine birime daha ihtiyacımız var," diyorum kalbim küt küt atarken sopamı çıkarırken. Birinin çenesine yumruk yediğini ve kaldırırma düştüğünü gördüğümde irkiliyorum.

"Küçük kasaba, Cara," diyor omuz silkerek. "Elimizdekilerle çalışırız ve elimizdeki tek şey de bu."

Kalabalığa doğru koşar ve sopasını savurarak onları dağıtmaya çalışır.

"Ne oluyor be?" Gidişini izlerken mırıldandım. Dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir kasabasında polis protokolü böyle değildir. Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Yakınlarda, üniversiteli bir gence arkadan tabureyle vurmak üzere olan bir motorcu görüyorum. "Hey!" diye bağırarak koşup onu yakalıyorum.

Ve aynen , kavganın içine çekildim.

Motorcu arkasını dönüyor ve çenemi sıyıran bir saman yumruk atıyor, ben de sopamla kaburgalarına vuruyorum. Tabureyi düşürdü ama arkamdan biri bana tekme attı.

Uçup yere yuvarlandım, sonra ellerimi yumruk yapıp ayağa kalktım. Sopamı kaybettim. *Kahretsin.*

Başka bir motorcu bana doğru savruluyor ve şakağıma vuruyor. Bir kez daha vurmak için yaklaştığında bir saniyeliğine sersemleyerek geriye sendeliyorum. Başka biri kafasında bir bira şişesi kırıyor ve bana tekrar vuramadan dizlerinin üzerine çöküyor.

Suratına bir diz atıyorum ve kelepçelerimi çıkarırken bileğinden tutarak onu çeviriyorum.

Bileğini kelepçelerken "Tutuklusun" dedim.

Devasa bir cip park yerinde gıcırdayarak durur. Emmanuel pijama pantolonundan başka bir şey giymeden dışarı fırlar. Ayakkabı bile giymemişti! Cebinden çıkan birkaç düzine fermuarı fark ettim.

"Ne oluyor be?" Gürleyen bir savaş çılgılığıyla savaşa girerken fısıldıyorum. Gömleği üzerindeyken devasa görünüyor, ama şimdi gömleksiz olduğu için gövdesi CGI tarafından tasarlanmış gibi görünüyor. Aman Tanrım.

Diğer adamın bileğini kelepçeliyorum ve ayağa kalkıyorum, kaos yaşanırken zor nefes alıyorum.

Bir motorcunun başka bir motorcuya bıçak salladığını görüyorum, bu yüzden oraya koşuyorum, giderken iki adamı yoldan itiyorum.

"*Kımıldama!*" Şok tabancamı çıkarırken bağıriyorum. "Bıçağı bırak."

Bana dönüp ölümcül bıçağını hırlıyor. Bana doğru bir adım attığında onu şok tabancasıyla vurarak yere düşürüyorum. Kaldırıma çarpınca titreyip kendine geliyor ama ben onu kelepçelemeyeden

arkamdan biri beni kafamdan yakalıyor. "Kahretsin," diye homurdanıyorum boynumu sıkıp beni etrafında döndürürken.

Bacağını tutup kaldırdım ve kaldırıma çarptım. Öğrendim ki polis eğitiminde bu hareket.

Ama bu yeterli değil. Çarpışmanın etkisiyle boynumu demir gibi sıkıyor.

Bir siren çalıyor ve bunun bir polis sireni olmadığını fark edene kadar destek alacağımız için mutluyum. İtfaiyeciler.

Boynumu sıkmaya devam ettikçe başım dönmeye başlıyor. Kolunu tüm gücümle çekiyorum, bu da biraz hava izin veriyor, ama bu beni uzun süre uyanık tutmayacak. Bu açıdan fazla kaldıraç gücüm yok.

Görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başlarken itfaiye aracının otoparka girdiğini görüyorum.

Etrafımda kavga eden insanlar var. Henry ve Emmanuel'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bayılana kadar saniyelerim var.

Sonra onu gördüm.

Graham West itfaiye aracından atladı ve koşarak yanıma geldi. Birini iterek yolundan çıkardı ve bana doğru gelirken onu kışının üstüne uçurdu.

Yumruğunu boynumu tutan adama çarparak dört sert yumruk indiriyor. Boynumdaki kol gevşiyor ve onu çekip çıkarıyorum, tatlı ve muhteşem havadan derin bir nefes alıyorum.

"*Teşekkür* ederim," diyorum ona bakarken, sesim günde üç paket sigara içen biri kadar kısık.

Seksi gözlerini benden ayırmadığı için arkasından yaklaşan adamı fark etmiyor. Motorcu Graham'ın kafasının arkasına yumruk atıyor ve sonra boynunu tutuyor.

İleri atılıp motorcunun burnuna bir yumruk indiriyorum ve onu geriye doğru uçuruyorum. Yere düştüğünde yanına koşuyorum ve onu yüzüstü çevirip ikinci ve son kelepçemi çıkarmadan önce iki kez daha yumrukluyorum.

"Tutuklusun, seni ."

Etrafa bakıyorum ve adamların çoğu motosikletleriyle kaçıyor. Emmanuel yaklaşık sekiz ya da dokuz adamı fermuarlı bağlarla bağlamıştı. Emmanuel başka bir motorcuyu deri yeleğinden tutup geri çekerken Henry onları izliyor.

James, dövmele itfaiyeci, yumruklarını havaya kaldırmış ve aynı üç adamla dövüşüyor. Ona yardım etmek için koştum ama Graham kolumu tuttu.

"İyi misin?" diye sorar. "Kanaman var."

Şakağımdan akan sıcak kanın yanağıma damladığını hissediyorum. O söyleyene kadar yaralandığımı fark etmemiştim. Ama şimdi buna odaklanacak zaman yok.

"James'e yardım etmeliyim."

Yanına koşmak için dönüyorum ama Graham . "O iyi."

"Üç adamla dövüşüyor!"

Şimdi iki oldu. Şimdi bir.

Hızlı cerrahi yumruklar ve şiddetli yıkıcı tekmelerle üçünü de kolayca yere seriyor.

İtfaiyeciler sayesinde biz polisler üstünlüğü ele geçirdiğimiz için park yeri çok hızlı boşalıyor.

Bana yumruk atan pislik elleri arkadan kelepçeli halde kaçmaya çalıştı ama Graham onu saçlarından tutup geri çekti. Ayaklarımın dibinde yere düştü ve bacağımı tekmeledi.

"Dokunma ona," diye tıslıyor Graham, burnuna vurmak üzereyken.

Araya girip onu durduruyorum. "Tutuklandı," diyorum adamın kolunu tutarak. "Ve benim korumam altında."

Marv bardan çıkarken onu ilçe hapishanesine giden diğer adamların yanına sürüklüyorum. daha yaşlıydı, saçları ağarmış ve topallıyordu.

Marv topallayarak yanına gelirken Henry, "Dövüş Gecesi bile değil," diyor. "Ne oldu?"

Marv, "Şehir dışından gelen bazı bok bozucular," diyor, yerde yatanlardan birine ters ters bakarak. "Yerli çocuklarla kavga etmeye başladılar. Umarım itfaiyeyi çağırmamın bir sakıncası yoktur. James'in yardımı işinize yarar diye düşündüm."

Graham yanıma gelirken alçak sesle, "Kamyonetimde senin için o yarayı temizleyeyim," diyor.

"Çalışıyorum," diyorum ve memur arkadaşlarıma katılmak için yürüyorum.

Henry hâlâ ağır nefes alıyor ve şişmiş dudağındaki kesikten kan akıyor ama Emmanuel yaralı ya da yorgun görünmüyor.

"Bu adamları nereye götüreceğiz?" Onlara sordum. "Hepsini tutmak için ne ulaşım aracımız ne de karakolda yerimiz var."

Emmanuel, elleri arkadan bağlı bir şekilde kaldırımda oturan bir grup adama ters ters bakarken, "Sadece geri gelmemelerini sağlayacağız," diyor.

Emmanuel onlara, "Dinleyin pislikler," diyor. "Greene Dağları'na bir daha gelerseniz kışınıza cop sokarım. Anladınız mı?"

Gözlerindeki dehşetle ona bakarken hepsi başını sallıyor. O canavar tepemde dikilirken ben de dehşete .

Emmanuel yerden bir sustalı alır ve onlara uzun bıçağı gösterirken sırtır. "İlk kim?"

Ona en yakın olan adam, Emmanuel ona doğru uzanırken panik içinde gözlerini kapatır. Onu saçlarından tutup ayağa kaldırır. Bıçağıyla fermuarı kesiyor ve onu iterek çimlerin üzerine tökezlemesine neden oluyor. "Defol git buradan."

Nabzım hızla atarak motosikletine koşmasını, üzerine atlamasını ve otoparktan çıkmasını izliyorum.

Emmanuel aynı şeyi yapar.

"O değil," diyorum şakağıma yumruk atan adamın saçını tuttuğunda. "Bir memura saldırdığı için hapse girecek."

Emmanuel onu ayağa kaldırıp bana doğru iterken, "O tamamen senin," diyor.

Motorcunun koluna girip onu ekip arabamıza götürüyorum. "Hey, Finch," diyor Emmanuel, beni durdurarak.

"Öyle mi?"

"Güzel roundhouse," diyor, etkilenmiş görünüyor. "Teşkilata hoş geldin."

"Teşekkürler," diyorum gülümseyerek.

İlk defa bana adımla seslendi. Aslında ilk kez bana hitap etti, hatta şimdi düşünüyorum da hayatta olduğumu bile kabul etti.

Sanırım artık ben de varım. Sizi memur arkadaşlarınıza bağlayacak bir savaş gibisi yoktur.

Motorcuyu arabaya getirdim ve arka koltuğa oturttum.

Graham sürekli beni izliyor ama mesafesini de koruyor.

Yüzümde zoraki bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm. "Seni terslediğim için özür dilerim."

Bu kadar endişelenmesi çok hoştu ama sanırım böyle konularda biraz hassasım. Polis teşkilatında çalışan bir kadın olarak, erkeklerin sizin daha zayıf olduğunuzu ve korunmanız gerektiğini düşünmeleriyle her zaman baş etmek zorundasınız. Graham'ın yaptığıнын bu olduğunu sanmıyorum ama içgüdüsel olarak her zaman karşılık vermek gerekir.

"Sizi ofiste rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor sıcak bir gülümsemeyle. "Bir daha olmayacak."

Üzerinde istasyonunun amblemi olan lacivert Polo üstü ve koyu gri pantolonuyla çok iyi görünüyor. Gözlerimiz birbirimize takılıyor ve mahta hissettiğimiz o kıvılcım her zamankinden daha sıcak bir şekilde geri geliyor.

Şakağım yanmaya başladı ve hala yüzümden kan damladığını hissedebiliyorum. Saçlarım darmadağın ve yanağımdan akan kanla bir enkaz gibi görünüyor olmalıyım. Bu yeni ve ateşli aşkım üzerinde bırakmak istediğim ikinci izlenim değildi.

"Teklifini hâlâ kabul edebilir miyim?" diye soruyorum. "Elbette," diyor derin ve seksi bir sesle.

Bir adrenalin patlaması daha yaşıyorum ama bu başka bir tür. Tehlikeden değil, Bay Seksi İtfaiye Şefi'nin karanlık ve sahiplenici gözlerinin üzerimde olmasından kaynaklanıyor.

Onu itfaiye aracına kadar takip ediyorum ve arkadaki koltuğa atlıyorum. O da arkamdan tırmanıp kapıyı kapatıyor ve camı açık bırakıyor.

Bu kadar dar bir alanda bu kadar yakın olduğumuz için heyecanla ürperiyorum. O çok büyük. Çok uzun ve geniş. Sanırım şimdiye kadar aramızdaki gerçek boyut farkını fark etmemiştim.

"Bundan nefret ettim," diyor ilk yardım çantasını çıkarırken. "Seni boğulurken gördüğümde midem bulandı."

"Sanırım biraz paslanmışım," diyorum utanarak. "Bu küçük kasaba beni yumuşattı."

"Bana pek yumuşak görünmedin," diyor gazlı bez çıkarırken. "Sayıca yirmiye bir üstün görünüyordun."

"dengelediğin için teşekkürler."

Kesiğime bakarken sıcak bir şekilde gülümsüyor. "İyi haber şu ki, dikişe ihtiyacın olmayacak."

"Kötü haber şu ki, ateşli randevum için şişmiş bir kafam olacak."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda sırtıyor. "İyi haber şu ki, şişmiş kafalar benim sapkınlığım."

Gazlı bezi yarama bastırırken gülüyorum. "Şanslıyım o zaman."

Çok büyük ve elleri çok güçlü ama beni temizlerken çok nazik davranıyor, yanağımdaki, çenemdeki ve şakağımdaki kanı siliyor. Bana sanki kırmak istemediği paha biçilmez bir porselen bebekmişim gibi dokunuyor.

Kendimi ona teslim ediyorum, odaklanmış güzel gözlerine bakarken benimle ilgilenmesine izin veriyorum. O da çok güzel kokuyor. Ne tür bir kolonya sürdüğünü bilmiyorum ama kendime ait bir şişe istiyorum ki istediğim zaman çıkarıp bu mükemmel ana geri dönebileyim.

Nazik elleri tenime dokunduğunda kirli düşünceler kafamı doldurmaya başlıyor. Boynumdan aşağıya ve göğsüme doğru kayarken nasıl hissettireceklerini hayal ediyorum. İç bacaklarımdan yukarı kaydıklarını ve ıslaklığımı hissettiklerini hayal ederken her yerim karıncalanıyor.

Bu adamı *istiyorum*. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim gibi istiyorum.

Seksi ellerinin alkol şişesini çıkarışını izlerken şehvet beynimi geçiriyor. Büyük, güçlü ön kolları ve kalın bir bileği var. Büyük önkolları hep sevmişimdir. Onlar benim kriptonitim. Özellikle de üzerlerinde uzun bir flanel gömlek varken.

"Yarın beni nereye götürüyorsun?" Gözlerinin içine hülyalı hülyalı bakarak soruyorum.

Alkolü gazlı bezin üzerine daldırırken sırtıyor. "Jack Jameson's Bar and Grill'i düşünüyordum. Ya orası ya da burası. Küçük kasabamızda saat dokuzdan sonra hala açık olan çok fazla yer yok."

"Burası dışında herhangi bir yer," diyorum gülerek. "Bir hafta boyunca Çatlak Fıçı Salonu'ndan yeterince çektim."

"Belki ikinci randevumuz için," diyor sırtarak.

"Küstahça için varsaymak sen olsun a ikinci tarih," I alaycı bir şekilde söyle.

"Küstahlık ruh eşi olduğumuzu varsaymaktır," diyor gözlerimin içine bakarak. "Ve ben küstah bir adamım."

Göz göze geldiğimizde sertçe yutkunuyorum, kamyonu bedenimi yakan şehvetli bir enerjiyle dolduruyorum.

Gazlı bezi şakağıma doğru kaldırırken "Bu biraz acıtabilir" diyor. "Hazır mısın?"

"Dikkatimi dağıtabilir misin?"

"Elbette," diyor ağızma bakarken. Beni öpüyor ve aynı gazlı bezi kesiğimin üzerine bastırıyor. İnliyorum

Damarlarımda kabaran yakıcı arzu, alkolün neden olduğu her türlü acıyı bastırıyor.

Tek odaklanabildiğim o yumuşak dudakların ağzımı *alıp* kendine ait olduğunu iddia etmesi.

Dudaklarımı ayırıyorum ve dilinin benimkine değdiğini hissettiğimde erimiş tereyağına dönüyorum. Ellerimi saçlarının arasına sokup onu kendime çekiyorum ve dilimi ağzına sokuyorum.

Elini bırakıyor ve kollarını bana doluyor, beni sert bedenine doğru çekerek cızırtılı bir tutkuyla öpüyor.

Hayatımın en güzel öpücüğü. Muhtemelen sahip olabileceğim en iyi öpücük. Ama çok erken bitti.

Biri yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve kalbim küt küt atarken birbirimizden ayrılıyoruz.

"Marv bize bedava hamburger vermeyi teklif ediyor," diyor James ön taraftan telefonunu alırken. "Özel bir şey ister misiniz?"

"Ben iyiyim!" Suçlulukla söylüyorum.

"Elinde ne varsa," diyor Graham, hararetli gözlerle bana bakarak.

Derin bir nefes alıyorum, bir bandaj kapıyorum ve fırsatım varken kamyondan sıvışıyorum. Eğer burada daha fazla kalırsam, bu karşı konulmaz adamla ikinci aşamaya geçmekten kendimi alıkoyamayabilirim.

Ayaklarım betona çarptığında Graham, "İşim bitmedi," diyor.

"Yarın almamız gerekecek," diyorum sırtarak, kendimi telaşlı ve titrek hissederek geri . " sonrasını ben hallederim."

Ona son bir kez gülümsedikten sonra, arka koltuğunda kelepçeli bir adam olan ve şu ana kadar unuttuğum arabama doğru ilerliyorum.

Son bir kez arkama dönüyorum ve Graham'ın sahiplenici gözlerinin hâlâ beni izlediğini görüyorum.

Ve bir kez daha ürperdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cara

"C Bana gösterir misiniz?" diye soruyor satıcı kadın, ben soyunma odasının içinde oyalanıp elbiseye her açıdan bakarken.

Derin bir nefes alıyorum, perdeyi geri çekiyorum ve dışarı çıkıyorum.

"Vay canına," diyor ben garip bir poz verirken. "Çok güzel görünüyorsun."

O bir satış elemanı. Bunu söylemek için para kazanıyor.

Aynaya döndüğümde iç geçiriyorum. Dizlerimin hemen üzerine düşen, mavi çiçek desenli ve ince spagetti askılı güzel bir beyaz sundress. Elbiseyi seviyorum ama omuzlarım onun içinde çok erkeksi görünüyor. Pazularım kocaman görünüyor.

Bu gibi elbiseler beni her zaman çok iri gösteriyor. Toplumun kadınsı olarak gördüğü bedenimle benim bedenimin nasıl görüldüğü arasında tam bir tezat oluşturuyor.

En son böyle bir elbise giydiğimde, bazı erkeklerin arkamdan bunun erkeğin giydiği bir elbise gibi görüldüğünü söyleyerek güldüklerini duydum. Eve gittim, elbiseyi çöpe attım ve hüngür ağladım. Ve bu sadece erkekler için geçerli. Kadınlar daha da kötü. Sadece iğnelemelerini ve hakaretlerini saklamakta daha iyiler.

Dışarıdan sert ve kendinden emin görünebilirim ve bir suçluyu durdurmak ya da bir kavgayı ayırmak söz konusu olduğunda öyleyimdir, ancak iş

Güzellik söz konusu olduğunda, ben de diğer kızlar kadar güvensizim. Hatta daha da fazla.

"Bilmiyorum," diyorum tekrar bakarken. "Başka bir şeyiniz var mı?"

Birkaç kıyafet daha çıkarıyor ama ben sürekli kapıda asılı duran beyaz ve mavi elbiseye bakıyorum. Gerçekten çok güzel. Sonunda onu alıyorum. Graham beni bu halimle idare edemiyorsa, en azından bunu hemen anlayacağım.

Eve getirip hazırlanıyorum, makyaj yapıyorum ve yaratıcı bir saç modeliyle şişmiş şakağımı gizlemeye çalışıyorum. Dün gece üzerine buz koydum, o yüzden çok kötü değil.

Saat altıda beni almaya geldiğinde her şeyim tamamdı ve oldukça gergindim. Kiraladığım küçük evin zilini çalıyor ve kapıyı açmadan önce aynaya son bir kez bakıyorum.

İşte bir şey yok.

Birbirimizi gördüğümüzde ikimiz de aynı anda "Vay canına," diye fısıldadık.

Graham verandamda, kalın seksi kollarını saran koyu mavi düğmeli yakalı gömleği, kaslı kalçalarını saran koyu renk kot pantolonu ve lekesiz kahverengi ayakkabılarıyla rüya gibi görünüyor. Elinde tek bir kırmızı gül var ama onu tamamen unutmuş gibi görünüyor. Beni görünce doğruldu ve orada öylece durdu - hararetli gözleri bana kilitlenmiş, donup kalmıştı.

Seksi ağzı hafifçe aralanırken ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma kadar karıncalanmalar hissediyorum, koyu renk gözleri her ayrıntıyı aynı anda kavramaya çalışıyormuş gibi üzerimde geziniyor. Bir an için bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama ağzından hiçbir şey çıkmıyor. Orada öylece duruyor, gülü sanki tanışmayı beklemediği bir tanrıçaya hediye ediyormuş gibi tutuyor.

Bakışlarının ağırlığı altında biraz utanarak yer değiştiriyorum. Erkeklerin bana bu şekilde bakmasına alışık değilim.

"Ne?" Sesim amaçladığımdan daha savunmacı çıkınca sordum.

Sanki onu transa sokmuşum gibi gözlerini kırıştırıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Özür dilerim," diyor, karanlık ve sahiplenici gözleri hâlâ üzerimde geziniyor. "Sen sadece... Sen çok güzelsin."

"Oh," diyorum, yanaklarımdan ısındığını hissederek. "Teşekkür."

"Bu yeni mi?" diye soruyor, biraz sarsılmış görünüyor. "Elbise yani."

Gözleri vücudumda geziniyor, çıplak omuzlarımda ve kollarımda oyalanıyor, ama eleştirel bir şekilde değil. Daha çok bir başyapıtta hayranlık duyuyormuş gibi.

Kalbimin çarptığını hissedebiliyorum. Hem heyecandan hem de endişeden.

"Bugün aldım," diyorum, keşke beni biraz daha örten bir şey alsaydım diye içimden geçirerek. "Yine de bundan emin değildim. Değiştirebilirim..."

"Hayır," diyor ses tonundaki sertlikle. "Yapma. Lütfen. Göz kamaştırıcısın, Cara. Kesinlikle büyüleyici."

Ona inanmak istiyorum ama bu çok zor.

"Böyle elbiselerin bana pek yakışmadığını biliyorum."

Graham bir adım daha yaklaşıp aramızda sadece bir nefeslik mesafe kalana kadar kaşlarını çatıyor. "Üzgünüm ama hiç bu kadar gerçek dışı bir şey duymamıştım. Hayatımda daha seksi bir kız görmedim."

Yanaklarımda bir sıcaklık hissediyorum, bakışlarının yoğunluğu yüzünden güvensizliğim bir anlığına arka plana itiliyor. Parmaklarım içgüdüsel olarak elbisenin kenarını çekiştiriyor. "Kaslara aldırıyor musun?" Sorunun ağzımdan çıkmasını engelleyemeyerek usulca soruyorum.

Evime girerken koyu renk gözleri benimkilere dikiliyor, ciddi ve ateş dolu. "Onlara dikkat et?"

Çiçeği yanındaki küçük masaya bırakıyor ve omuzlarımı kavriyor, başparmakları köprücük kemiğimin kıvrımlarını hafifçe okşuyor. "Cara, benimle dalga mı geçiyorsun? Kasların çok güzel. İnanılmazlar. Onlar sensin. Seni güçlü kılıyorlar. Ben seni güvende tutuyorlar. Seni koruyorlar ve muhtemelen sana bulaşmaya cüret edecek herkesi korkutuyorlar. Bunun ne kadar seksi olduğunu biliyor musun? Bunu nasıl seksi bulmam?"

Tamamen hazırlıksız yakalandığım için göz kırpyorum. "Seksi mi?"

Kendimi hiç seksi olarak görmedim. Özellikle de kaslarımın. Çekiciliğimi artırdıklarını değil, azalttıklarını düşünürdüm. Ama Graham'ın bunu sanki dünyanın en bariz gerçeğiymiş gibi söylemesi kalbimin teklemesine neden oluyor.

"Çok seksi," diyor, iri elleri kollarımdan aşağı kayıyor, parmakları pazularımın kıvrımlarını sıyrıyor. "Güçlüsün ve güzelsin. Bunu görmediğine inanamıyorum."

Daha önce kimse benim hakkımda böyle konuşmamıştı, sanki gücüm utanılacak bir şey değil de hayran olunacak bir şeymiş gibi. *İstenecek* bir şey. Onun şehvetli bakışlarıyla kendime olan güvenim azalmaya başlıyor.

Beton duvarlar gibi sağlam bir şekilde inşa edilmiş yılların güvensizliği, bana dokunuşundaki şefkatle çatlamaya başlıyor. Bana aldığı her nefeste tapınmak istediği bir tanrıçaymışım gibi bakıyor.

Nefesim kesiliyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bunu beklemiyordum.

Seksi hissetmek için. Güzel hissetmek için.

"I..." Kalbim hızla çarparken kelimelerim titriyor. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Sen mükemmelsin," diyor eğilip omzumu usulca öperken. "Hiçbir şeyi değiştirmezdin."

Köprücük kemiğimi öptüğünde sertçe yutkunuyorum. Diğer omzumu öptüğünde başım geriye düşüyor. Tanrım, iyi hissettiriyor. Sadece dudakları ve elleri değil... Bir an için bile olsa, görünüşümden nefret etmemek iyi hissettiriyor.

İçimde bir şeyler değişiyor; yıllardır hissetmediğim bir sıcaklık ve güven. Uzanıp gömleğini ellerimle kavırıyorum ve onu içeri çekiyorum. Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve onu duvara doğru ittim. Gücümü hissedince bana sırtıyor.

"Cara-," diye söze başladı ama dudaklarım onunkilere çarparak sözünü kestim.

Bu güvensiz bir kızın tereddütlü öpücüğü değil. Cesur, talepkâr ve içimde dönen yoğun duygularla beslenen bir öpücük. Minnettarlık, arzu ve şehvetli bir ihtiyaçla dolu.

O da beni öperken ellerimi saçlarının arasına sokuyorum, güçlü elleri belimi sıkıp beni kendine çekerken o da benim yoğunluğuma karşılık veriyor. Ağzı çok sıcak ve davetkâr. İyi öpüşüyor. Bunu bütün gece yapabilirim.

Öpücük derinleşiyor, sanki her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi yavaşlıyor. Ellerinden biri sırtımdan yukarı kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, diğeri belimde sabit duruyor, bırakırsa yok olacakmışım gibi beni sahiplenerek tutuyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, alnı hafifçe benimkine yaslanmıştı. Gözleri karanlık ve erotik bir şeyle dolu, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Göğsümdeki sıcaklık bacaklarımın arasında dolaşıyor ve amımın ihtiyaçla sızlamasına neden oluyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim; bu kadar arzulanır, bu kadar arzu edilir, bu kadar güzel.

Uzun zamandır ilk kez, kim olduğum ya da nasıl görüldüğüm için özür dilemem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Graham bana olduğum gibi mükemmel olduğumu hissettirdi.

Onu iyi hissettirmek için şiddetli bir ihtiyaç duyuyorum ve parmak uçlarım karıncalanmaya başlıyor. Ereksiyonunun kalçama baskı yaptığını hissettiğimde ağzım sulanıyor. Sertliğini hissederek içine doğru iniyor.

"Rezervasyonumuz ne zaman?" Onu seksi dudaklarından yumuşak ve nazikçe tekrar öpmeden önce soruyorum.

"Altı ," diyor, güçlü elleri beni kendisine doğru tutarken.

"Geç kalacağız," diyorum dudaklarımdaki tadı yalarken, ağzım sulanıyor.

Ağzıma bakarken sırıtıyor. "Umurumda değil."

"İyi," diyorum önünde dizlerimin üzerine çökerken. "Çünkü birkaç dakikaya daha ihtiyacım var."

Bu bölümün normalde bir randevunun başlangıcı olmadığını biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Ona *şimdi* ihtiyacım var.

Başının arkasını duvara yaslıyor ve ben kemerini tutarken iniyor. Kalbim küt küt atarken, çekip çıkarıyorum.

Ellerim titriyor ama bu sinir değil, beklenti. Heyecan. Graham'ın başı hâlâ duvara yaslanmış, iri göğsü her nefes alışında inip kalkıyor. Bana baktığında, koyu renkli sahiplenici gözleri benimkilere kilitleniyor ve bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesiyor.

"Beni öldürüyorsun kızım," diyor, sesi sert ve boğuk.

Fermuarı indirirken vücudum zonkluyor. Ona bunu vermek istiyorum.

Benim yüzümden çözöldüğünü görmek istiyorum.

Aleti kotunun içinde çok uzun ve sert görünüyor. O kadar büyük olması mümkün değil.

Kot pantolonunun ayak bileklerine kadar düşmesine izin ve siyah boxer külotuna doğru çıkıntı yapan ereksiyonunun devasa hatlarını gördüğümde keskin bir nefes çekiyorum. *Aman Tanrım...*

Düz avucumu kalın şaftına doğru kaydırıp külotunun ince bariyerinin üzerinde hissettiğimde nefesi kesiliyor.

"*Siktir*," diye fısıldıyor, tüm vücudu titriyor. İçimde bir güven dalgasının filizlendiğini hissediyorum. O çoktan çözüldü ve ben daha başlamadım bile.

Parmaklarımı iç çamaşırının bel bandına sokup yavaşça aşağı çekerken dudaklarımı ıslatıyorum. Vücudu çok yontulmuş. Saf kas. Sert leğen kemiğinin üzerindeki koyu renk kesilmiş kasık kıllarının seksi görüntüsü karşısında salyalarım akıyor. İç çamaşırı sikine takılıyor, ben de biraz çekiştirerek serbest kalmasını sağlıyorum.

Yüzümün önünde yükseldiğini gördüğümde "*Oh*," diye nefes nefese kalıyorum. Aleti çok büyük. Çok güzeldi.

Huşu içinde ona bakıyorum, amım o uzun kalın şaftı ve büyük yuvarlak kafayı sıcaklıkla titreşiyor. Bir damla pre-cum çoktan dışarı sızıyor ve nabzımın heyecanla atmasına neden oluyor. Ağzıma boşaldığını hissetmek istiyorum. Onu derinlere alırken seksi iniltilerini duymak istiyorum.

İç çamaşırını kaslı kalçalarından aşağıya doğru çekerken kamaştırıcı manzarayı seyrediyorum; büyük, gururlu, zonklayan siki dimdik duruyor ve iki erkeksi taşığı aşağıda sallanıyor.

Çok oldu. Çok sert. *Benim* için. Hepsi *benim* için.

"Tişörtünü aç," diyorum gırtlaktan gelen bir sesle, sikine uzanırken.

Hızla düğmelerini açmaya başlıyor ama sonra elimi sıcak, sert şaftına doladığımda donup kalıyor.

"*Siktir*," diye tıslıyor ben sertçe sıkarken.

"Düğmelerini açmaya devam et," diye yalvarıyorum dizlerimin üzerinde yükselirken. Onu emerken umutsuzca sert, parçalanmış karnını görmek istiyorum.

Son düğmeyi açarken dudaklarından alçak bir hırıltı süzülüyor. Bu, karnımda sıcaklığın dönmesine neden olan seksi ve ilkel bir ses. Kendimi güçlü, güzel ve tamamen kontrol altında hissettiriyor. Gömleğini çekip açıyor, mükemmel bir karın kasları ve kocaman bir göğüs ortaya çıkıyor. Boştaki elim hemen gidiyor, sikini okşamaya başlarken derin çıkıntılarından yukarı kayıyor.

"*Evet*," diye inleyerek beni teşvik . "*Aynen , tatlı kız*."

Elini saçlarıma götürüyor, ben ağzımı açıp dilimi onun sıcak şaftına doğru sürüklerken saçlarımin arasından geçiriyor. Saçlarımı bu hale getirmek uzun zamanımı aldı ama onun güçlü ve muhtaç ellerinin tüm mahvetmesi zerre kadar umurumda değil. Onu durduramayacak kadar iyi hissettiriyor.

Dilim büyük yuvarlak kafasına ulaşıyor ve onu üstteki küçük yarığın üzerinde sürüklüyorum, bir inilti ile ön sperminin tadına bakıyorum. İsmime benzeyen keskin bir nefes veriyor. Vücudunun dilime verdiği tepkiyi seviyorum. Kaslarının dokunuşum altında kasılmasına bayılıyorum. Hepsinden zevk alıyorum.

Öne eğilip koca kafasını öpüyorum, onu kızdırıyorum ve beklentiyi ortaya çıkarıyorum.

"Cara," diyor, sesi artık bir yalvarışa dönüşmüş. "*Lütfen*. Ben ölmeden önce ağzına al."

Karanlık bakışlarını karşılıyorum, dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi görmesine izin veriyorum. "Madem ısrar ediyorsun," diye fısıldıyorum amımın ağrısıyla öne doğru eğilirken. Genişçe açıyorum ve onu ağzıma alıyorum, yavaş ve kasıtlı, Tepkisinin her anının tadını çıkarıyorum - nefesinin kesilmesi, saçımı sıkıca kavraması, tüm vücudunun aynı anda hem eriyip hem de gerilmesi.

Onu *daha derine* çekerken siki ağzımı genişletiyor. Dudaklarımı onun etrafına sararken, başımı ileri geri hareket ettirirken ve onu emerken çenem ağrıyor.

Yavaşça geri çekilmeden önce onu derine iterken gözlerime su doluyor, dudaklarımı sert shaftının etrafında sıkıca tutuyorum.

Onu okşuyor ve daha hızlı emiyorum, teninin sıcaklığını ve çıkardığı kaba sahiplenici sesleri seviyorum. Her inilti, her titreme, ismimin her fısıltısı yakıt gibi, beni ona daha fazlasını vermeye, onu sınıra yaklaştırmaya itiyor.

Erkeksi iniltilerinin derin ve ağır sesi içimde titreşiyor, amımın sıcaktan titremesine neden oluyor. Sanki bacaklarımın arasında muhtaç küçük bir şeytan varmış gibi hissediyorum. Ne yaptığımın farkına varmadan elim elbisemin altından külotumun içine kayıyor.

"Lanet ," diye fısıldıyor Graham kendimle oynarken beni izlerken, iki parmağını sıcak ıslak amıma gömüyor. Onun koyu renkli seksi gözlerine baktığımda şişmiş klitorisimi çılgınca ovuyorum. Bana bakıyor ve artık onun olduğumu biliyorum. Beni asla bırakmayacak. Gözlerinden yayılan, etrafımı saran, beni kendisinin yapan sahiplenmeyi hissedebiliyorum. Gözleri daha önce hiç bu kadar seksi bir şey görmemiş gibi bana kilitlenmiş.

O karanlık, erimiş gözler çiğ bir açlık ve beni diri diri yakabilecek kadar yoğun bir sıcaklıkla dolu. Ateşli bakışları hiç şüphe bırakmıyor: İsteddiği tek kişi benim.

Hızımı artırdım, taze bir enerji patlamasıyla onun büyük güzel horozunu emiyorum. Onu boşaltmak için çaresizim. Onu boşaltmam *lazım*.

İnlemeleri derinleşirken elleri saçlarımda sıkılaşıyor. Artık yaklaştığını söyleyebilirim. Elim klitorisimde daha hızlı hareket ediyor. Ben de yakınım.

Şaftının tabanını sıkıca kavıyorum ve onu ağzımın *derinliklerine* itiyorum - alabildiğim kadar derine. Şaftının dilime karşı titreştiğini hissettiğimde gözlerim sulanıyor.

Haykırıyor, sertçe boşalırken derin sesi içimde titreşiyor, sıcak döl akıntıları ağzımı dolduruyor. Hepsini yutarken inliyorum, göğsümün içini ısıttığını hissediyorum.

Onun çözüldüğünü görmek ve kontrolünü kaybetmesinin sebebinin ben olduğumu bilmek beni uçurumun kenarına itiyor ve sertçe boşalıyorum, içimde sıcaklık patlıyor ve duyularımı yoğun ve güzel bir zevke boğuyor. Graham'ın sert aletinin dibine yapışıp onu ağzımda tutarken, seksim parmaklarımda etrafında titreşiyor ve mutluluk kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Sıcaklık nihayet dağıldığında bacaklarım titriyor. Aletini bırakıp utangaç bir şekilde ona bakarken her tarafım sarsılıyor.

Daha önce hiç tatmadığım bir tatmin duygusu hissediyorum. Ağır bir şekilde duvara yaslanmış, nefes alıp verirken, sikine yumuşak bir öpücük konduruyorum ve ona bakıyorum. Bakışları ağırlaşıyor ama gözlerimle buluştuğunda, orada göğsümü sızlatan çiğ ve savunmasız bir şey var.

Şimdi gerçekten derindeyim.

Elimi bacaklarımda arasından çekiyorum ve parmaklarımı kremle kaplanıyor. Graham koluma giriyor ve beni ayağa kaldırıyor. Bileğimi sıkıca kavıyor ve elimi ağzına götürürken gözlerimin içine bakıyor.

"Mmmmmmm," diye inliyor parmaklarımı emerken, sularımın tadına bakıyor. Aynı anda o kadar samimi, kirli ve seksi ki, izlerken boğazımdan bir inilti kaçıyor.

Bu adam çok sarhoş edici. Şimdiden bağımlısı oldum. Daha ilk randevumuza bile çıkmadık ve hiç tereddüt yok, soru yok. Şu anda, ben onun bedeniyim, kalbiyim ve ruhuyum.

Ben ona aidim.

Ve o bana ait.

"Şimdiye kadar bu randevuya bayıldım," diyor sırtarak.

Alnımı onun çıplak göğsüne koyuyorum ve gülerek başımı sallıyorum. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Kendime ne olursa olsun yemekten sonra çıkmayacağımı söylemiştim ama sanırım bir bakıma sözümü tuttum. Yemekten *önce* çıktım.

Ve muhtemelen akşam yemeğinden sonra da dışarı çıkacağımdan hiç şüphem yok.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Graham

I restorana girerken Cara'nın elini tutuyorum. Bu kızla ilgili her şeyi seviyorum - parfümünün leylak kokusu, teninin yumuşak hissi, bana sevimli bakışları, enerji veren

Bir yere girerken herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum. Doyamıyorum. Bunların hiçbirinden asla bıkmayacağım.

Kapıyı onun için açık tutarken ve içeri girişini izlerken nabzım hızla atıyor. O kış... Bu kadın benim ölümüm olacak. Kalbim tamamen pes etmeden önce daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum.

Onun evinde o güzel elbiseyi parçalara ayırmamak için kendimi tutmak çok çaba gerektirdi. Vücudumdaki her hücre, onu omzuma atmam, yatak odasına taşımam, kalçalarını güzelce ve genişçe açmam ve öfkeli horozumun her kalın inçini sıkı ıslak sıcağına gömmem için bana bağıırıyordu. Kendimi tutmam çoğu erkeği öldürmeye yeterdi. Hâlâ sarsılıyorum.

Kendime gecenin daha yeni başladığını söyleyip durdum. Sabırlı olmayı. Yavaş gitmeyi. Ama çok zordu. Hem de çok zordu.

Kız arkadaşımın ardından restorana giriyorum ve kolumu onun koluna doluyorum. İnsanlar dönüp bize baktıkça içimi derin bir gurur duygusu kaplıyor.

Övünen yanımla onu tüm dünyaya göstermek istiyor, ama sahiplenene yanımla onu tamamen kendime saklamak istiyor.

"Ne güzel bir yer," diyor gülümseyerek etrafına bakınırken. "Burayı denemek istiyordum ama birlikte gelebileceğim kimse yoktu."

Buraya sayamayacağım kadar çok kez geldim ama ilk kez onun gözünden görüyorum. Jack Jameson's Bar and Grill, Greene Dağları'nda bulunulması gereken bir yer. Canlı ama çok bunaltıcı değil, bu da onu ilk buluşma için mükemmel bir yer yapıyor. Bir içki içip müzik eşliğinde bağırmadan gülebileceğiniz türden bir yer ve yemekler olağanüstü.

"Merhaba, Şef West," diyor ev sahibesi, bana parlak bir şekilde gülümseyerek. Yanlış hatırlamıyorsam Stan Easton'ın kızıydı. Birkaç yıl önce traktörlerinden biri alev aldığında çiftliklerinde çıkan yangını söndürmüştüm. "Rezervasyonunuz var mı?"

Seksi sevgilime sırıtarak, "Evet ama biraz geç kaldık," diyorum.

"Ne yazık ki masanızı vermek zorunda kaldık. Bunu yapmamam gerekiyor ama... Bekleyin, bana bir dakika verin."

Bana yardım etmek için yemek odasında kayboldu.

"Tüh," diyor Cara, gülmemeye çalışarak. "Rezervasyonumuza geç kaldığımız için özür dileriz."

"Sence pişman olduğum bir şey var mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Kıkırdıyor. "Hayır, pişman değilim."

"Size bir masa buldum," diyor garson bizi yemek salonuna doğru el sallayarak. Onu takip ediyoruz ve bizi çıplak tuğla duvarın yanında güzel bir özel kabine götürüyor.

Menüleri masaya koyarken ona "Teşekkür ," diyorum. "Minnettarım."

"Ve çiftliğimi yanmaktan kurtardığın için sana minnettarım," diyor gülümseyerek. "olsun."

"Kasabadaki herkes sana tapıyor mu?" Cara kıkırdayarak soruyor. "Akıllı başında herkes," diye sırıtarak cevap veriyorum.

Cara oturmadan önce tereddüt ediyor. "Ortağım Henry orada. Gidip merhaba dememin sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," diyorum çenem kenetlenip ellerim yumruk olurken, onu tek başına otururken görünce. "Hadi gidip merhaba diyelim."

Dün geceden sonra o adamla konuşmak istiyordum. Yemek odasına doğru yürürken gözlerim ona takılıyor. Biriyle yemek yiyor ama orada değiller. Onların tabağından büyük bir Tempura karidesi çalıp ağzına atıyor ve onlar dönmeden hızla yutuyor.

"Hey!" diyor, Cara'nın geldiğini görünce gözleri parlıyor. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Mor bir gözü var ve dudağı kavgadan dolayı şişmiş ve patlamış. Bana kalsa yüzü bundan çok daha kötü görünüyor olurdu.

Cara, "Sadece yemek yiyorum," diyor. "Ya sen? İki kişilik mi yiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Natalie banyoda. Yüzüme o kadar ki bu sabah bana krem şantili Belçika waffle'ı yaptı ve şimdi de beni yemeğe çıkarıyor. Umarım bu adamlar her hafta geri gelirler."

Cara gülüyor ama ben .

"Merhaba," diyor Henry'nin karısı Natalie tuvaletten döndüğünde. "Vay canına, ikiniz çarpıcı bir çift olmuşsunuz. Bu elbiseye *bayıldım*."

Ben Henry'ye bakarken kadınlar birbirlerinin kıyafetlerine yaltaklanıyor. Önünde büyük bir tabak kızarmış tavuk ve patates kızartması var.

"Tuvalet nerede?" Cara, kalabalık restoranda etrafına bakınırken Natalie'ye sorar.

"Neden gidip ona göstermiyorsun?" diye önerdim.

"Elbette," diyor Natalie, onlar uzaklaşırken sohbet ediyor.

Önüne oturduğumda Henry doğruldu ve masanın karşısından ona baktı.

"İyi misin, Graham?"

"Hayır," diyorum dişlerimi gıcırdatarak ona bakarken. "Cara'yı bir daha böyle tehlikeli bir durumda yalnız bırakırsan bunu sana ödetirim."

"Bir polisi tehdit mi ediyorsun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Ne yapacaksın? Kıcı mı tekmeleyeceksin?"

O gülüyor ama ben gülmüyorum. Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için ona dik dik bakıyorum. Cara'nın ortağının onun arkasını kollamasını istiyorum. Her zaman.

Dün gece onu vahşi bir kavganın ortasında yalnız bıraktı. Tam zamanında yetişmeseydim Cara o ölümcül adamların arasında baygın bir şekilde boğulacaktı. Bu işin peşini bırakmayacağım. Hiç şansın yok.

"Eğer ona bir şey olursa," diyorum alçak ve soğukkanlı bir ses tonuyla. "*Seni* suçlayacağım. Ve inan bana, bunu istemezsin."

Kahkahası çabucak kuruyor ve başını eğerken sertçe yutkunuyor. "Anlaşıldı."

"Daha iyisini yap," diyorum göğsümü kabartarak ayağa kalkarken. "Ve bütün bu kızarmış şeyleri yemeyi bırak ve forma gir. Kız arkadaşımın sırtını örtebilmeni istiyorum."

Ben ona bakıp her şeyin çok net olduğundan emin olurken o itaatkâr bir şekilde başını sallıyor. Mesajı aldığından emin olduğumda masadan kalkıp kabine gidiyorum ve kafamdaki vahşi düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum.

Kalbim güm güm atıyor ve içim hâlâ gergin, ta ki Cara'nın kalabalık masaların arasından dolambaçlı yollardan geçerek geri döndüğünü görene kadar.

Odanın öbür ucundan bana gülümseyen kusursuz yüzünü gördüğümde saldırganlığım yerini coşkuya bırakıyor. Tanrım, çok derindeyim. Şimdiden bu kıza kafayı taktım. Hayatımı onsuz nasıl yaşadığımı bilmiyorum. Bu kadın olmadan elli iki yılı nasıl atlattım? Şimdi onsuz beş dakika geçirmek bile zor.

"Burayı sevdim," diyor kabine geçip içki menüsünü alırken. "Eğlenceli kokteylleri severim."

Garson gelip merhaba diyor. Ufak tefek ve zarif, dar siyah bir elbise giyiyor. Cara'nın acil bir durumda onu omzuna atıp hayatını kurtarmak için binadan dışarı koşabilmesine bayılıyorum. Bunu çok seksi buluyorum.

Cara, asla söylerken yakalanmayacağım aptalca bir adı olan meyveli bir kokteyl sipariş ediyor ve ben de bir bira sipariş ediyorum.

Yalnız kaldığımızda kabinde arkasına yaslanıyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor. "Hâlâ kızgın mısın?"

"Ne hakkında?" Ortağını düzelttiğimi gördüğünden endişelenerek sordum.

"Softbol maçında takımının kışını tekmelediğimi."

"Kıçımıza tekme basmadınız," diyorum gülerek. "Bizi tek başına mahvettin. Bir daha softball oynayabileceğimizi sanmıyorum."

Gülüyor, sesi yumuşak ve hafif. Göğsümü sıcak bir karıncalanma hissiyle dolduruyor. "Hayır işi için, bu yüzden oynamak zorundasın. Ben sadece işimi yapıyordum. Bilirsin, takım oyuncusu olmak."

"Takım oyuncusu mu?" Ona alaycı ve inanmaz bir bakış attım. "Resmen tek kişilik bir yıkım ekibiydin. Bir James'i yağmur duasına çıkarken gördüğüme yemin edebilirim. Sanırım Doug da bir ara yağmur dansı yapıyordu."

"Bu yani?" Cara ipeksi kahverengi saçlarıyla oynarken kıkırdıyor. "Ne diyebilirim ki? Bir şey yaptığımda, elimden gelenin en iyisini yapmayı severim. Ayrıca, itfaiye şefini küçük düşürmek her gün başıma gelmiyor."

"Sadece beni küçük düşürmediniz," diye cevap veriyorum, sırtarak öne doğru eğilerek. "Bütün bir departmanın kolektif ruhunu ezdin."

Gülümsüyor ve gözlerinde hafif bir gurur belirtisi görebiliyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, kalabalığın içine uçurmuş olsan bile hızlı topuma vurmana şaşırdım."

Bir elimi sakalımda gezdirerek iniliyorum. "Bu konuyu açmak ."

"Benim ısıtıcımla başa çıkabilecek çok fazla insan yok. Etkilendim. Çabanız için A aldınız."

"A+ bile değil mi?" Alınmış gibi yaparak sordum.

Omuz silkiyor, sırtışı şakacı. "olduğum için A plusu vermiyorum."

Başımı sallayarak gülüyorum.

"Ama merak etme," diyor masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koyarken. "Bu gece benimle birlikte olmayacaksın."

Henüz içkilerimizi bile almamış olmamıza rağmen neredeyse hesabı isteyecektim.

Garson birkaç dakika sonra içkilerimizle dönüyor ve ben biramı kaldırıyorum.

"Şerefe," diyorum karşımda oturan muhteşem kadına gülümseyerek. "Özel bir şeyin başlangıcına."

Kadehini benimkiyle tokuştururken bana muhteşem gülümseme veriyor. "Şerefe."

İkimiz de bir yudum alırken birbirimizin gözlerini tutuyoruz.

Havadaki gerilim, canlanmak üzere olan bir ateşin ilk çıtırtısı gibi yoğun ve kaynamaya devam ediyor. Ve bu güzel, hararetli anda biliyorum ki, bundan sonra ne olursa olsun, için için yanacak.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cara

"T "Güzel bir akşam yemeğiydi," diyorum derin bir nefes alarak anahtarımı kapımın kilidine sokarken. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Graham kapımın eşiğinde duruyor ve sanırım ikimiz de ne söylersem söyleyeyim bu gecenin bitmeye yakın bile olmadığını biliyoruz.

Kapıyı açtığımda "Ne zaman istersen" fısıldıyor.

Onun seksi, karanlık gözlerine bakarken kapının çerçevesine yaslanıyorum. Birinin yanında hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Bir aydır Greene Dağları'nda yaşıyorum ama Graham'ın yanında ilk kez evimdeymişim gibi hissediyorum.

İçeri gelmesini istiyorum ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Yemekten önce sahip olduğum tüm o agresif cinsel enerjiyi hiçbir yerde bulamıyorum. Bir sonraki adıma nasıl geçeceğimi bilmiyorum. İlk aşamaya nasıl geçebilirim?

Alt dudağımı ısıırıyorum, ellerimi birbirine kenetliyorum ve utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Ağızma bakarken zihnimi okuyor gibi görünüyor. Acaba insanları okumakta iyi mi yoksa başka bir seviyede bağlantı kurduğumuz için mi?

Sanırım bunun bir önemi yok çünkü ne olursa olsun istediğimi elde etmek üzereyim.

Öne doğru adım atıyor ve vücudum tepki veriyor.

Ben de bir adım öne çıkarken içim eriyor. O eğilirken ayak parmaklarımın üzerine basıyorum, dudaklarımız dünyadaki en doğal şeymiş gibi birleşiyor. Sanki ağızlarımız tam da bunun için yaratılmış. Sanki konuşmak ve yemek yemek, ağızlarımız *bunu* yapana kadar sadece zaman için kullanılıyormuş gibi.

"Mmmmm," diye inliyorum elimi onun güçlü göğsüne doğru kaydırırken.

Yanaklarımı avuçluyor, tutkuyla öpüşürken ağzımı yerinde tutuyor.

Zaten çok ıslağım. Sanırım bütün gece ıslandım. Bu adam gittikten sonra rehidratasyon için seruma ihtiyacım olabilir.

Buna değirdi. Pişmanlık yok.

Öpücüğü sert ve talepkâr bir hal alıyor, ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor ve bacaklarımın jöleye dönmesine neden oluyor.

Bu adamın içeri gelmesini istiyorum. Evimin içine gelmesine. İçime boşalması için.

"İçeri gelmek ister misin?" Nefes nefese sordum.

Uzanıp beni kaldırırken sırtıyor. Dudaklarımız bir kez daha birleşirken bacaklarımı vücuduna, kollarımı da boynuna doluyorum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye hırlıyor ağzımdan, beni eve götürüp kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken.

"Yatak odası koridorun sonunda, solda," diyorum ve hemen giriyorum. Bu adamı, onu istediğimi bilecek kadar gördüm. Karar vermek için daha fazla zamana ihtiyacım yok. Sahip olduğum her testi geçti.

Öpüşüyoruz ve yatak odama giderken duvara çarpıyoruz. Bana doğru eğilip beni duvara bastırıldığında nefesim kesiliyor. Sert siki zonklayan amıma doğru bastırıyor ve o kadar iyi hissettiriyor ki ağlamak istiyorum.

"Sana doyamıyorum," diyor saçlarımdan bir tutam tutup başımı geriye çekerken. Dudaklarını boynuma koyuyor, öpüyor, yalıyor ve beni inletiyor. "Hayatım boyunca böyle bir anı bekledim. Seni bekliyordum."

Kalçalarımı yuvarlıyorum, dudaklarına, dokunuşuna, içimde ateşten sarsıntılar yaratan büyük sikine teslim olurken muhtaç amımı ona sürtüyorum.

Kulak mememi ısıyor ve sonra saçlarımı kavrayıp başımı geriye doğru tutarken dilini boynumun kenarından aşağıya doğru sürüklüyor. Bu beni çılgına çeviriyor. Sanırım bayılabilirim.

"*Yatak odası,*" diye nefes nefese kaldım. "*Lütfen.*"

Beni duvardan çekip alıyor ve odama götürüyor. Beni yatağa götürürken yüzünün kenarlarından tutup dilimi boğazına sokuyorum.

"Bir mumum var..." Derin, boğucu öpücükler arasında kelimeleri güçlükle çıkararak söylüyorum. "...şifonyerin üzerinde..."

Beni şiltenin üzerine yatırıp sonra çekerken hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Şifonyerime gidip çakmağı almasını izlerken amım alev alev yanıyor. Graham'ın odamda olduğuna inanamıyorum. İtfaiye şefi... *Benimle.*

Kaç kadın bu adamı elde etmeye çalıştı ve o beni mi seçti? Bu hiç mantıklı değil. Herkesi elde edebilir... Belki de kaderimizde var ve başka hiçbir şeyin önemi yok. Ne yaş, ne itfaiyeci, ne polis, hiçbir şey. Sadece biz varız.

Dediği gibi, ruh eşleri.

Mumu yakıyor ve ateşli gözlerle arkasını dönüyor. Onun her zaman muhteşem olduğunu düşünmüştüm ama onu alevin turuncu ışıltısında, mum ışığında ve güzel yüzünde titreşen gölgelerde görünce... bu ateşli dağ adamına olan tutkum aşka dönüştü.

Dudaklarını yalıyor ve bana geri geliyor. Vücudumda o güçlü elleri hissettiğimde her şey yeniden doğru geliyor. Kıçımı kavırıyor ve beni öperken yanaklarımı ayırıyor, beni çılgına çeviriyor.

Düğmelerini hızla çözüyorum, ellerim gömleğinin ortasına doğru hızla ilerliyor. Çekip açıyorum ve geniş omuzlarının üzerinden çekiyorum. Geri adım atıyor ve gömleğin yere düşmesine izin veriyor. Önümdeki çarpıcı manzaraya bakarken gözlerim açılıyor. Son birkaç on yılını spor salonunda geçirmiş gibi görünüyor ama o kasların dağlarda ve itfaiye istasyonunda hortum kaldırıp odun keserken yontulduğunu biliyorum. Bu muhteşem vücuda doğal yollarla sahip olmuş. Hayatı boyunca hiç spor salonuna üye olmamışsa hiç .

"Uzan," diye fısıldayarak emrediyor. Vücudum onun seksi sesine tepki veriyor ve sırtüstü uzanıyorum, ona bakarken sertçe yutkunuyorum, tenim sıcaktan karıncalanıyor.

Dizlerini yere indiriyor, aç gözleri bacaklarımın arasına kilitleniyor. O iri elleriyle elbisemin altına uzanıp iç çamaşırımı nazikçe alırken titriyorum ve ürperiyorum.

"Sana her baktığımda," diyor gırtlaktan gelen derin bir sesle, "seni daha çok istiyorum."

Külotumu indirmeye başladığında kalçalarımı kaldırıyorum. *Çok ıslakım. Çok ıslak.*

Onları dikkatlice bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve ayaklarımdan çıkarıyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama o sahiplenici bir şekilde hırlayarak bacaklarımı açık tutuyor.

Kalbim onun ateşli gözleri oraya sabitlenmişken çarpıyor. Elbisem hala beni zar zor örtüyor, ama uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"Seni ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin tatlı kız. Dün gece bu tatlı amcığın hayaliyle gözüme uyku girmedi."

Yavaşça elbisemi alıp yukarı çekerken sertçe yutkunuyorum.

İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalıştığımda "Açık kalsınlar," diyor. Elbisemi belime kadar çekerken bacaklarımı onun için açık tutuyorum.

"*Lanet olsun,*" diye fısıldıyor en mahrem bölgeme huşu dolu bir bakışla bakarken. Bana bakmaya doyamıyormuş gibi bakıyor ve bu çok ateşli.

Graham'ın yoğun tepkisini görünce kendimi enerjik hissederek biraz rahatlıyorum. Gördüğü şeyden hoşlanıyor ve ben de bunu ona göstermekten hoşlanıyorum. Bir erkeğe karşı bu kadar çıplak ve açık olmanın bu kadar heyecan verici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kukum cinsel ateşle *zonkluyor*.

"Göz kamaştırıcısın," diyor, gözlerini kaçıramadan. "Mükemmel küçük kedi..."

Eğilip o sıcak, ıslak dilini yarığıma doğru sürüklerken nefesim kesiliyor. O bunu tekrar, tekrar ve tekrar yaparken tüm vücudum canlanıyor. Tüm ağzını üzerime yerleştirip her ıslak santimi yutarken nefes nefese kalıyorum, inliyorum ve göğüslerimi sıkıyorum.

Dilinin girişime doğru kaydığını hissettiğimde titriyorum ve ağrıyan klitorisimi okşadığını hissettiğimde inliyorum.

Daha önce de ıslanmıştım ama şimdi sırlıslıklamım, bu dağ adamının seksi sakallarından *fışkırıyorum*. O yumuşak dudaklarını ve o harika dilini sırtım kavislenene, ayak parmaklarım kıvrılana ve çığlık atana kadar hareket ettirmeye devam ediyor.

Saçlarına tutunuyorum ve amımı ağzına doğru onu yerinde tutuyorum. Dili daha hızlı hareket ediyor, güçlü elleri bacaklarımı açık tutuyor. Bu kadar iyi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar sıcak. Bu kadar yoğun.

Beni tadarken, o aç dilini kıvrımlarımda aşağı yukarı gezdirirken yatakta bir porno yıldızı gibi kıvranıyorum.

"Tadın çok güzel," diye homurdanıyor ve ıslaklığımın üzerindeki sıcak nefesini hissetmek beni haykırmaya itiyor.

Çok yaklaştım. Bu adam bana ne yapıyor? Mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde yarılmış gibi hissediyorum.

Yoğun hislere teslim olarak ve Graham'ın yetenekli ağzının beni yeni zirvelere taşımasına izin vererek devam ediyorum.

O güçlü ve talepkâr eller dizlerimin altından kavıyor ve bacaklarımı geriye doğru sıkıştırarak aşağıya inmemi engelliyor. Uzun ve gergin bir an boyunca amıma hayranlıkla bakmak için arkasına yaslanıyor.

Her tarafım titriyor, boşalmaya o kadar yakınım ki, gördüğü şeye doyamıyormuş gibi sıcak ıslaklığımı bakıyor. Ağzı sularıyla kayganlaşmış, kolları ve omuzları kalkmış. Ama beni asıl etkileyen gözlerindeki bakış. Saf şehvet.

Ve çok ateşli.

Ağzını tekrar üzerime bırakıyor ve sıcak dudaklarını ve dilini amımda hissettiğimde çözülüyorum.

Sert.

Göğüslerimi tutuyorum, vücudum yatakta kıvrılıp bükülürken onları sıkıyorum. Bu seksi adamın mükemmel dudaklarının her yerine sertçe boşalırken yüksek sesli bir çığlık boğazımı yırtıp ağzımdan çıkıyor.

"İşte bu," diye homurdanıyor beni yalayarak, dilini zonklayan amımın üzerinde gezdirirken. "Erkeğinin her yerine boşal."

Titriyorum ve sarsılıyorum, yeni bir zevk doruğuna ulaşırken ağzımdan inilti dökülüyor. Bu kadar yoğun duyguların mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. İnsan vücudunun *bunu* yapabileceğini bilmiyordum.

Ama Graham son bir kez uzun uzun yaladıktan sonra ayağa kalkar ve kemerini çıkarır.

...Vücudumun alabileceği zevkin gerçek yüksekliği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Ve ben de bunu üzere olduğumun farkındayım.

ONUNCU BÖLÜM

Graham

boxer külotumdan çıkıyorum ve kızımın parıldayan ateşli küçük amına bakarken sert sikimi kavırıyorum.

O çok seksi. O güçlü bacaklar, o güçlü vücut. Doyamıyorum.

Bu kadın beni çoktan parmağında oynatıyor ve umurumda değil. Onun yere tapacağım. O benim her şeyim.

O tatlı masum gözler, sert boyumu okşamamı izlerken güzel ve geniş.

"Kalk," diye emrediyorum, sesim talepkâr ve gür.

Dizlerinin üzerine kalktığında, elbisesini tutup başının üzerinden çekiyorum. Onu sandalyeye fırlatıyorum ve hemen ardından sütyenine yöneliyorum, çözüyorum ve kollarından çekip çıkarıyorum. Onu tamamen çıplak istiyorum. Tek bir dikişin bile onu istemiyorum.

"Bu daha iyi," diyorum o tekrar uzanırken aç gözlerim üzerinde gezinirken. Sıkı ve kaslı vücudu kalbimi hızlandırıyor. O kalın kalçalar beni saplantılı hale getiriyor.

Üstüne çıkıyorum, bedenimi açık bacaklarının arasına itiyorum. Kollarını boynuma doluyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor.

Sikimi ıslak tümseğine bastırırken onu öpüyorum, ağızma inleyene kadar baskı uyguluyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Boynundan aşağı bir iz öperken homurdanıyorum. Çıplak göğsünü kavriyorum ve dilimi sert meme ucuna doğru sürüklüyorum, ağızma alıp emiyorum.

Kalçaları bana karşı yuvarlanıyor, ben diğer göğsüne geçip mükemmel pembe meme ucuyla alay ederken o tatlı amcığı kaya gibi sert şaftımda yukarı ve aşağı kaydırıyor.

"Seni içimde istiyorum," diye inliyor ellerini saçlarımin arasından geçirirken. "Ben de dün gece hep bunu düşündüm."

Aşağı uzanıp çelik sikimi tutarken sırtıyorum. Kalın başımı onun dar küçük açıklığına doğru yönlendirirken sakalımı meme ucunun üzerinde sürüklüyorum.

Çok ıslak. Çok sıcak. Biraz baskı kalın kafamı içine ittiğimde kıvrımları ayrılıyor.

"*Siktir*," diye inliyor, ben onu başladığımda boynumu kavriyor.

Bir santim daha itiyorum, bu küçük amcığın ne kadar sıcak ve sıkı olduğunu görerek nefes nefese kalıyorum. İnanılmaz bir his.

Onun için çok kalın olmalıyım çünkü tırnakları aniden etime batıyor ve tekrar çıgık atıyor. Kendine gelmesi için ona birkaç saniye veriyorum ve sonra daha da içeri itiyorum, bu dar amcığı çiğ horozumla geriyorum.

Prezervatif takmayı unutmadım. Bu hissi köreltecek hiçbir şey istemiyorum. İpeksi amını sikimin her santiminde hissetmek istiyorum.

Ama sadece bu değil.

Onu *çiftleştirme*k istiyorum. Onu benim yapmak istiyorum.

Çocuğuma hamile kalana kadar rahmini tohumlarımla doldurmak istiyorum.

Bu gerçekleşene kadar tatmin olmayacağım.

Kalçalarımi ileri doğru itip, leğen kemiğim onunkine dayanana kadar içinde derinlere kayarken haykırıyor.

Kızım dişlerini sıkıyor ve tüm bedenimi hissederken gözlerini kapatıyor. Onu rahatlatmak için çene çizgisini öpüyorum ama bu hiçbir işe . Kocaman sikimin içinde nasıl hissettirdiğinden başka bir şeyin farkında olduğunu sanmıyorum.

Göğsünde seksi bir ter damlası vardı. Biraz daha alabilmesi için ona zaman verirken yalıyorum.

"Harika gidiyorsun bebeğim," diye fısıldıyorum kalçalarımı sallamaya başlarken. Kolları etrafımda gevşiyor ve sıkı amcığı kalınlığıma daha fazla alıştığı için biraz daha rahat nefes almaya başlıyor.

"İyi misin?"

Gözlerini açıyor ve başını sallıyor ama çenesi hâlâ .

Her seferinde bir inç çekmeye başlarken boynunu öpüyorum, vücudunun ayak uydurmasına izin vermek için yavaşça gidiyorum. Tam sikim dışarı kaymak üzereyken, planladığımdan daha sert bir şekilde amına geri sokuyorum. Sırtını dikleştirdi ve .

Kendimi kötü hissediyorum ama yavaş gitmek çok zor. Vücudum bu kızı bir hayvan gibi becermem için .

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve yavaşça içine girip çıkıyorum, ta ki sikimi delice kavrayışı biraz gevşeyene kadar.

Onu daha sert ve daha hızlı sikmeye başladığımda "*Evet*," diye inliyorum.

Şimdi kendini kaptırıyor, kalçalarını sallıyor ve ona verdiğim her sert hamleyi karşılıyor.

Bu kızın içinde olmayı *çok seviyorum*. Şu itibaren her gün ve gece bunu yapacağız. Öleceğim güne kadar bir gün bile kaçırmayacağım.

"Bu artık *benim* amım bebeğim," diye homurdanıyorum kalın sikimi onun daracık sokarken. "Anladın mı?"

Tırnaklarını trisepslerime geçirirken "*Evet*," diye nefes nefese kalıyor. "Hepsi senin. *Sadece* senin."

Bacağını tutup kaldırıyorum ve içine *daha derin* dalıyorum.

Çıglık atıyor ama ona verdiğim her kalın santimi alıyor, her saniyesini seviyor.

Orgazmın ilerlediğini hissetmeye başladım, bu yüzden hemen durmak istemeyerek geri çekildim.

Cara şok içinde haykırıyor, ama ben hızlı hareket ediyorum, onu ön tarafına çeviriyorum, bacaklarını açıyorum ve sonra muhtaç küçük amına geri kayıyorum.

Ben sertçe iterken yüzüstü yatıyor, yatağı o kadar sallıyor ki yatak başlığı duvara çarpıyor.

Göğsünün altına uzanıp yumuşak göğsünü kavradığımda "*Evet*," diye haykırıyor. Onu becerirken gözlerim güzel yuvarlak kığına kilitlendi

daha sert ve daha hızlı, gerçekten sahip olmasına izin veriyor.

Bu kadının sevdiğim yanı da bu. Şimdiye kadar ikiye bölmüş olacağım çelimsiz, narin bir kız değil. Benim kızım güçlüdür ve ona *ne* verirsem onu alır.

Ben içeri ve dışarı dalarken amının kreminin şaftımı kapladığını gördüğümde, onu üremek için ilkel bir ihtiyaç giriyor.

Çok güçlü ve her şeyi tüketiyor.

Kalçalarımı durmak bilmeyen bir hızla ileri doğru sürerken tek düşünebildiğim bu.

"Oh lanet olsun," diye inleyerek haykırıyor. "Boşalacağım. Boşalacağım."

Sikimi acımasızca içine soktum, umutsuzca orgazmını öne çekmeye çalıştım.

Geldiğinde, sert bir şekilde geliyor, acımasız ve güçlü bir şekilde onu parçalıyor. Başını geriye atıyor ve mükemmel küçük amcığı sikimin her tarafına boşalırken çığlık atıyor.

Onun sıkı ipeksi duvarlarının titreştiğini ve şaftıma boşaldığını hissetmek beni de harekete geçiriyor. Kıçını kavıyorum, , derinlemesine itiyorum ve bırakıyorum.

Bütün gece taşaklarımda biriken sıcak dölün her damlasını onun mükemmel vücuduna boşaltırken "Oh kahretsin," diye inliyor.

Son damlasına kadar beni terk edip içine girene kadar sikim onun sıcak amcığında sarsılıyor.

Hepsini alıyor, zevk şokları vücudumda dalgalanırken her saniyeyi seviyor gibi inliyor.

Yoğunluk beni sersemletiyor. Beni derinden sarsıyor.

Sadece orgazm değil, onun artık benim olduğunu bilmek. Bu güzelliğin çoktan yetiştirilmiş olabileceğini bilmek. Mümkün olan en iyi şekilde çok bunaltıcı.

Yan dönebilmesi için ondan çekiliyorum. Yanına uzanıp onu güzelce kendime çekerken vücudum titriyor.

Vücudu titrerken gözlerini kapatıyor, hala şiddetli orgazmının artçı şoklarını hissediyor.

Evinin önüne geldiğimden beri içimde yanan yoğun şehvet, onun çıplak bedenini kollarımın arasına aldığım da derin bir aşk duygusuna dönüşüyor.

Bu kadını *seviyorum*.

Onun keskin zekasını, yaratıcılığını, mizah anlayışını, nazik kalbini ve güçlü vücudunu seviyorum.

Ve onun hakkında keşfedilecek daha çok şey olmasını seviyorum.

Ama her şeyden çok, hikâyemizin daha yeni başlıyor olmasını seviyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Cara

Graham uykusunda inlediğinde uyanır.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum kendi kendime, yatağımın üzerine yayılmış dev adama şok içinde bakarken. Yüzüstü yatıyor ve

O devasa omuzlar her yavaş ve ağır nefes alışta bir yükselip bir alçalıyordu.

Kaslı sırtı önümde sergileniyor ve en azından bir fincan kahve içmeden önce birinin aklına gelmemesi gereken her türlü kirli düşüncüyü düşünmeme neden oluyor. İnce çarşafım sert kaslı poposunun üzerine örtülmüş, onu zar zor kapatıyor. Zihnimde yepyeni bir dizi kirli düşünce harekete geçerken sertçe yutkunuyorum.

O kadar huzurlu görünüyor ki, dün geceki vahşi, acımasız adamla tam bir tezat oluşturuyor.

Dün geceye dair görüntüler kafamda tekrar tekrar oynarken içimden bir ürperti geçiyor -kalçalarımı kavrayan elleri, iç bacaklarımda gezinen sakalları, bacaklarımı açarken sesinin şehvet ve ihtiyaç dolu tınısı ... *Odaklan, Cara. Önce dişlerini fırçala, kızım.*

Mükemmel bir geceydi. Asla unutmayacağım.

Pencereden içeri süzülen güneş Graham'ın bronzlaşmış, heykel gibi sırtını aydınlatırken bugün hava çok güzel görünüyor. O

kazara ölümlü hayatıma girmiş bir Yunan tanrısı gibi görünüyor. Bir şekilde onu yatağıma almayı başardım. Bu şansı hak etmek için ne yaptım?

Tekrar iniliyor, hafifçe kayıyor. İnce çarşaf daha da aşağı kayarken gözlerim açılıyor. Rüyasında ne ? Beni mi? güzel kafasının içinde kıyafetlerim mi var? Keşke zihnine girip görebilseydim.

Sırt üstü döndüğünde ve kaya gibi sert siki ortaya çıktığında nefesimi .

"Vay canına," diye fısıldıyorum huşu içinde ona bakarken. Güneş ışığında daha da büyük görünüyor. O şeyin içimde olduğuna hâlâ inanamıyorum.

Ben buna hayret ederken bacaklarımın arasındaki sıcaklık artıyor. Bedenim onu *arzuluyor*. Onu tekrar içimde istiyorum. Amım ihtiyaçtan ağrıyor her ikincil Bak. Ben değil giyiyor herhangi bir Pijama İkimizin de yatağımda çıplak olduğunu bilmek beni daha da tahrik ediyor. Daha fazla dayanamadığımda, parmaklarımın arkasını onun büyük, sert pazusuna doğru kaydırıyorum. O karanlık, uykulu gözler aralanıyor ve bakışları düşüyor. Yüzüne yavaş, memnun bir sırıtış yayılıyor. "İyi Sabah," diye gürlüyor, sesi lezzetli bir şekilde sert.

"Günaydın," demeyi başarıyorum, nabzım tur atıyor olsa da sakın davranmaya çalışıyorum. "İyi uyudun mu?"

Uzanırken başını sallıyor ve sonra bana doğru uzanıyor. "Seni özledim," diyor beni çekerken. Onun üzerine kayıyorum, iri bedenine sarılıyorum.

Islak amımı sert horozunun üzerine indirip ona sürtünmeye başladığımda ikimiz iniliyoruz.

"Burada uyanmayı seviyorum," diyor sırtarak, göğüslerim göğsünde aşağı yukarı sürüklenirken. Meme uçlarım taş gibi sert ve deli gibi karıncalanıyor.

"Daha en iyi kısmını bile yaşamadın," diyorum uzanıp koca aletini tutarken.

"Krep mi?" diye soruyor uykulu bir sırıtışla.

"Krep değil," diyorum onu girişime yönlendirirken ve içeri kaydırırken. Ben onun sert aletine gömülürken ikimiz de mutluluk içinde iniliyoruz. "Daha iyi."

Güçlü elleri kalçalarıma doğru kayarken, "Bu daha iyi," diyor. Yavaşça girip çıkmaya başlıyor, ama sonra tutuşu sıkılaşıyor

ve beni daha sert sikmeye başladı.

Kocaman sikinin beni gerdiğini ve doldurduğunu hissettiğimde inliyor ve haykırıyorum.

Kontrolün bende olmasını istiyorum, bu yüzden ellerini kalçalarımın tutup başının üzerine doğru itiyorum. Göğüslerim ağzının önünde sallanıyor ve ben ona binmeye başlarken o da meme uçlarımı yalayıp öpüyor.

Çok iyi hissettiriyor. Amımı ona sürüyorum ve klitorisimi horozunun sert tabanına sürüyorum, omurgamdan fırlayan heyecanlar gönderiyorum.

Dün geceki kadar uzun sürmedi. Amım onun kalın ve mükemmel aletinin üzerine boşalırken ellerini sıkıyorum.

Dalga dalga gelen sıcaklık içime çarpıp beni derinden sarsarken amım onun sikinin etrafında sıkılıyor ve titreşiyor. Ayak parmaklarım kıvrılırken haykırıyorum ve vücudum sıcak, şehvetli bir mutlulukla doluyor.

"Oh evet," diye inliyor ben onu aşağı doğru çekerken, yoğun hislerden dolayı inliyor ve nefes nefese kalıyorum. "O güzel küçük amcığının üzerime boşalmasını hissetmeyi seviyorum."

Graham boşalmamı izlerken kendini tutuyor gibi görünüyor. Gösteriden zevk alıyor gibi görünüyor.

İnlemelerim derin şehvetli inlemelere dönüştüğünde, gösterinin en önemli kısmının bittiğini anlıyor ve kendini bırakıyor.

Mümkün olduğunca derine itiyor ve amımı sıcak yüküyle doldururken homurdanarak ve küfrederek serbest bırakıyor.

Hepsini alıyorum, bu muhteşem adamı huşu içinde izlerken kalçalarımı gıcırdatıyorum ve yuvarlıyorum.

Günün bundan daha iyi olamayacağını hissederek üzerine çöktüğümde sıcak ve rahatlatıcı kolları beni sarıyor.

Bir süre sonra mutfağa gidiyoruz ve o kahvaltı için ne yapabileceğini görmek için buzdolabıma bakarken ben kahve yapıyorum.

Yumurtaları, bazı meyve ve sebzeleri çıkardı ve sonra kilerime baktı. Üzerinde kot pantolondan başka bir şey yok. Mutfağında o kadar rahat ve huzurlu görünüyor ki, sanki buraya aitmiş gibi kilerimi karıştırıyor. Ona her bakışında kendimi çimdikleme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. Rüya görüyor olmalıyım.

"Hey, spor salonu üyeliğin var mı?" Haklı olup olmadığımı merak ederek sordum.

Bir kırmızı biberi yıkarken başını sallıyor. "Hayır, bir tane mi arıyorsun?"

"Sadece merak ediyordum."

. O büyük kasları eski elde etti.

Nedense bu onları daha da seksi yapıyor.

Birlikte omlet yapmaya başladık. O yumurtaları kırarken ben sebzeleri doğruyorum.

"O kadar çok yumurta mı yiyorsun?" Yaptığı şey karşısında şoke olmuş bir şekilde söylüyorum. Genelde iki ya da üç tane yerim ama bu adam bütün kartonu kırıyor.

"Beni çok çalıştırıyorsun," diyor sırtarak. "Biraz enerji toplamam lazım."

Ben daha cevap veremediğim ön kapı gürültüsüyle ve ardından Arabella'nın sesi duyuluyor: "Cara! Evde misin?"

Başımı eğiyorum ve inliyorum. Kapıya yönelirken "Komşum arıyor," diyorum. "Çok tatlı biri ama zamanlaması çok kötü."

Kapıyı açıyorum ve Arabella, beş yaşındaki oğlu Daniel elini tutarken gergin bir enerjiyle etrafta zıplıyor. Koyu renk bukleleri her zamankinden daha kıvrırcık ve yıpranmış görünüyor. "Cara, bunu yaptığım için çok üzgünüm ama bakıcım yine iptal etti. Otuz dakika içinde işte olmam gerekiyor ve patronumun nasıl olduğunu biliyorsun. Daniel'a bakabilir misin? Sadece birkaç saatliğine? Onu televizyonun karşısına oturtabilirsin."

Dün gece giydiği gömleğinin düğmelerini ilikleyerek yanıma gelen Graham'a bakıyorum.

Oh hayır! Gömleği olmaz. Lanet olsun.

"Oh, mi var?" Arabella onu gördüğünde şöyle der.

Daniel'a bakıcılık yapmayı genelde sorun etmem. Sevimli bir çocuk, ama Graham'ın birlikte geçireceğimiz ilk sabahı etrafta dolaşan beş yaşında bir çocukla geçirmek isteyeceğinden şüpheliyim.

"Elbette onu izleyebiliriz," diyor Graham rahat bir gülümsemeyle. Daniel'ın kadar çömeliyor. "Selam dostum. Ben Graham. Omlet yapıyoruz, yardım etmek ister misin?"

"Omlet yapmayı bilmiyorum," diyor Daniel, bitkin bir ifadeyle ona bakarak.

"Çok kolay," diyor Graham. "Önce yumurtaları kırmamız gerekiyor. Bu işin eğlenceli kısmı. İstasyondaki itfaiyeciler için omlet yaklaşık otuz yumurta kırmam gerekiyor."

"Otuz mu?" Daniel gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

"İtfaiyeci misin? Gerçekten mi?" Graham başını sallar.

"Öyleyim."

Arabella'ya bakıyorum ve bir itfaiyeciyi yakaladığım için etkilenmiş görünüyor.

"Benimkine peynir koyabilir miyiz?" Daniel eve girerken soruyor, ziyaretçim için heyecanlı görünüyor.

Graham bana baktı. "Peynirimiz var mı?"

Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet, peynirimiz var."

Arabella çok rahatlamış görünüyor. "Çok teşekkür ederim çocuklar. Öğle yemeğine kadar döneceğim, söz veriyorum."

Daniel'i başından öpüyor, bize el sallıyor ve ben fikrimi değiştiremeden aceleyle uzaklaşıyor.

Ben kapıyı kapatırken Daniel Graham'a bakıyor. Küçük yüzü şüpheli görünüyor. "Sen gerçekten itfaiyeci misin?"

Graham elleri kalçalarında ona bakarken sırtlıyor. "Öyleyim. İtfaiye şefiyim aslında."

"Vay canına," diye nefes alıyor Daniel. "İtfaiye aracını sen mi kullanıyorsun?"

Graham o seksi omuzlarını silkerek "Bazen," diyor. "Ama sadece önce omletimi yersem."

Daniel kıkırdar ve başlamak için mutfağa koşar.

Onu takip etmeden önce Graham'ın kolunu tutuyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Her şey ," diyor yanağımdan öperek. "İyi bir çocuğa benziyor ve komşularına yardım etmek güzel bir şey."

Mutfağa girerken onu hayranlıkla izliyorum. O gerçekten mükemmel bir adam.

"Harika bir omletin anahtarı yumurta kabuklarını dışarıda tutmaktır," diyor kollarını kalın ön kollarına doğru kıvrırken. Daniel tezgâhtaki taburede oturmuş, şaşkınlıkla ona bakıyor.

Kahvemi alıp küçük adamın yanına oturuyorum, Graham'a da şaşkınlıkla bakıyorum.

İstediğim şey bu. Bu inanılmaz adamlar her sabahı böyle geçirmek. Eğer buna sahip , sonsuza kadar mutlu olacağım.

Daniel, Graham'ı yemek yaptığı süre boyunca soru yağmuruna tutuyor. "Kaç yangın söndürdün? İtfaiyede bir köpeğin var mı? Hiç ağaçtan bir kedi kurtardın mı?"

Graham her soruyu sabırla yanıtlıyor ve zekice cevaplarıyla bizi hem güldürüyor hem de 'ooh' ve 'ahh' dedirtiyor.

"Bir sürü kedi," diyor gülerek. "Palto giydiğinizden emin olmalısınız yoksa kollarınızı tırmalarlar. Bunu ilk haftamda öğrendim ve hiç unutmadım."

Graham tavada omleti çevirirken "Başka hangi hayvanları kurtardın?" diye soruyor.

"Bir keresinde evcil bir yılanı kurtarmıştık."

Daniel'in nefesi kesilir. "Bir yılan mı? artık! Korktun mu?"

"Hayır," diyor Graham ona göz kırparak. "Benden korkuyordu."

Graham Daniel'a karşı inanılmaz ve bu düşündüğümünden daha fazla tahrik edici. Hatta şikayet etmeden omletin tamamını yemesini bile sağlıyor ki Arabella'nın bunu takdir edeceğini biliyorum.

Kahvaltıdan sonra ön bahçeye çıktık ve Graham arabasının bagajını açarken ben de ikinci fincan kahvemi alıp oturdum. Graham ekipmanlarını çıkarıp ona kaskını ve montunu gösterirken Daniel itfaiyeci cennetinde. Hepsini giyen sevimli çocuğun fotoğrafını çekip Arabella'ya gönderiyorum.

İki çocuğu bir arada görmek göğsümde bir sızıya yol açıyor - hissetmeyi hiç beklemediğim bir sızı.

Hiç çocuk istemedim. Gerçekten istemedim. Aile fikri bana hep çok soyut, başkaları için düşünülmüş bir şey gibi geldi. Ama Graham'ı Daniel'la izlerken, onun ne kadar doğal olduğunu, birbirlerinden ne kadar keyif aldıklarını görünce sanki içimde bir şalter attı. Birdenbire gözümde canlandırabiliyorum. Kahkahalarla dolu bir ev, her yere saçılmış oyuncaklarla dolu bir bahçe, dağınık, güzel ve sevgi dolu bir hayat. Ve Graham tüm bunların merkezinde.

Bunu başka hiç kimseyle istemedim. Ama onunla? Bunu o kadar çok istiyorum ki beni korkutuyor.

"Cara?" Graham'ın derin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Küçük bir gülümsemeyle beni izliyor, sanki tam olarak ne istediğimi biliyormuş gibi.

Düşünüyorum.

"Öyle mi?" Normal davranmaya çalışarak söylüyorum. "İyi misin?"

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet. Ben mükemmelim."

"Güzel," dedi ve bana el salladı. "Çünkü sahte yangınımızdan kurtaracak güzel bir kadına ihtiyacımız var."

Daniel bana kuralları anlatmaya başlarken "Şanslıyım," diyorum. Arabama ve camı açık bir şekilde içeride oturuyorum.

"Yardım edin!" İçeriden bağıriyorum. "Ateş! İmdat!"

Daniel kendisine çok büyük gelen paltoya takılıp düşerken, Graham onu yakalamaya hazırlanıyor.

"Sana yardım edeceğiz," diyor Daniel, elindeki sopa bir hortummuş gibi davranarak.

"Sen ateşi al," diyor Graham, "ben de kızı alacağım."

Kapıyı açıp rahatlatıcı kollarını bana doladığında ve beni dışarı çektiğinde kızarıyorum.

Daniel hayali alevleri söndürmekle meşgulken, Graham beni göğsüne bastırıyor ve sanki hayatındaki her şey yerli yerine oturmuş gibi bana bakıyor.

Ben de hissediyorum. Tıklamayı. Çünkü onunla her şey mümkünmüş gibi geliyor. Her şey masada.

Ve ilk defa, her şey doğru geliyor.

EPILOGUE

Cara

Beş Yıl Sonra

I Kanomuz gölün üzerinde tembelce sürüklenirken gözlerimi kapatıyor ve hafif esintiye gülümsüyorum. Güzel bir yaz gününün geç saatleri ve güneş durgun suyun üzerinde elmas gibi parıldıyor, Her şey o kadar mükemmel hissettiriyor ki. Graham kanonun arkasında, bizi rahatlıkla yönlendiriyor, geniş omuzları her zamanki gibi iyi görünüyor. Gömleksiz ve harika havalarla geçen uzun bir yazın ardından bronzlaşmış. Saf dağ adamı mükemmelliği.

Dört yaşındaki oğlumuz Ethan, elinde sıkıca tuttuğu minyatür oltasıyla aramızda oturuyor. Babasınıninkiyle aynı tonda olan kahverengi gözleri bir ısırik umuduyla suyu tarıyor.

Direği sarsılıyor ve aniden uyanık bir şekilde doğruluyor. "Anne, bak! Bir balık yakaladım!" Ethan ciyaklıyor, oltası tekrar sarsılırken sesi gölde çınlıyor.

Graham yardım etmek için öne doğru eğilirken sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Güzelce ve yavaşça sar," diyor cesaretlendirici bir tonda. "Tıpkı sana gösterdiğim gibi."

Ethan babasının talimatlarını yerine getirirken konsantre olmuş bir şekilde dilini çıkarıyor. İkisini de izliyorum, kalbim o kadar dolu ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Oğlumuzun heyecanlı enerjisi kanoyu devirmekle tehdit ederken bile Graham Ethan'a karşı çok sabırlı ve nazik davranıyor. Graham güçlü kaslı bacaklarını açarak kanoyu sabit tutuyor.

"! !" Küçük, kıpır kıpır bir balık sudan çıkarken Ethan zaferle bağırıyor.

Graham oltayı kapar, balığı kancadan çıkarır ve Ethan'a ödülünü tek bir hareketle gösterir.

Bu dağ adamı açık havada çok iyi. Doğada bu kadar becerikli olması beni şaşırtıyor. Bu arada, rakunlardan korktuğum için geceleri çöp kutusundan ileri geri koşuyorum.

"Bu büyük bir şey," diyor Graham Ethan'ın sırtını sıvazlayarak. "Sen yaptın *gerçekten* iyi."

Ethan kıpırdayan balığa gururla bakarken gülümsüyor. "Bir dahaki sefere daha büyüğünü yakalayacağım!"

"Akşam yemeği için saklamak ister misin?" Graham sorar.

Ethan'ın gülümsemesi, minik ellerindeki balığa bakarken eriyip gidiyor.

"Onun hayatta kalmasını istiyorum," diyor üzüntüyle. Onu tekrar göle atıyor ve yüzerek uzaklaşmasını izlemek için kanonun üzerine eğiliyor.

O çok tatlı. O kocaman kalbi aldığını biliyorum. Her yerinde babası yazıyor.

Kıyıya geri döndüğümüzde Ethan yakaladığı ve bir dahaki sefere yakalamayı planladığı balıklar hakkında durmadan konuşuyor. Graham kanoyu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kıyıya çekiyor, ardından ben Ethan'la kıyı şeridinde kurbağa yakalarken olta takımlarını alıyor.

Graham yakaladığı büyük balığı geri atmadı ve akşam yemeği için ızgara yapacağız.

Ethan onu takip ederken eve kadar taşıyor ve babasına bir tür süper kahramanmış gibi bakıyor. Gerçekten mi? Öyle sayılır.

İtfaiye istasyonunu işleten ve kasabadaki gençlere örnek alabilecekleri birini veren, toplumun temel direğidir. Her zaman herkese yardım elini uzatıyor ve ne zaman şehre gitsek insanlar bizi durdurup sohbet ediyor. Herkes ona tapıyor ve ben

Onları suçlayamam. O inanılmaz bir adam. Beni her gün dünyanın en değerli kadını gibi hissettiriyor.

Hala benim olduğuna inanamıyorum.

Graham hayalimizdeki eve çıkan merdivenlere geldiğinde dönüp bana bakıyor. Yüzü güneşten kızarmış ve saçları esintiden biraz dağılmış. "İyi misin?" diye soruyor, sesi alçak ve sıcak.

"Ben mükemmelim," diyorum ona gülümseyerek. Ve bunda ciddiym. Kurduğumuz bu hayatla ilgili her şey bir rüya gibi geliyor - sevgi, kahkaha ve bunun gibi anlarla dolu yavaş tempolu, huzurlu bir rüya.

Ethan tahta basamakları koşarak çıkar ve eve girer. Greene Dağları'ndaki en güzel göle bakan geniş bir güvertesi olan muhteşem bir kütük kulübe. İlk gördüğümde anında aşık oldum, tıpkı Graham'ı ilk gördüğümde olduğu gibi.

Bir teklif savaşı vardı ve en yüksek teklifleri karşılamaya yaklaşamadık, ancak önceki sahibi Graham'ı seviyordu ve Greene Mountains topluluğuna hizmet etme taahhüdümüzü ödüllendirmek istedi, bu yüzden daha ucuz bir fiyata sahip olmamıza izin verdi.

Graham her zaman iyi olmanın bir karşılığı olduğunu söyler ve o anda ona inandım.

Ağaçlar ve vahşi yaşamla çevrili burası çok huzurlu. Bazı sabahlar bahçede otlayan geyikler, berrak gölde süzülen balıkçıl kuşları ya da tepemizde daireler çizen bir şahin görüyorum. Mükemmel bir yer.

Graham, elinde bir baltayla doğup doğmadığını merak ettiren türden bir pratik kolaylıkla kamp ateşi yakıyor. Ethan, Graham ona odunları doğru şekilde nasıl istifleyeceğini ve alevleri tek bir kibritle nasıl tutuşturacağını gösterirken gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde onu izliyor. Çok geçmeden ateş çıtırdarak dans ediyor ve alevlerin üzerinde ızgara yapan taze balıkların kokusu havayı dolduruyor.

Arkama yaslanıp onları izliyorum - dünyadaki en sevdiğim iki insanı. Graham bu çok iyi, hem de hepsinde. Baba olmakta, koca olmakta, etrafındaki herkesi güvende ve şefkatli hissettiren bir adam olmakta. Özellikle de bana. Beni hâlâ güzel hissettiriyor. Beni dünyanın en değerli kadını gibi hissettiriyor.

Ethan yemekten sonra yere yığılıyor ve Graham büyük, sıcak kollarıyla yukarı taşıyor, hala bir bebekmiş gibi kucaklıyor. Onları takip ederken kabarıyor, gelecek yaza kadar aileye yeni bir daha katılacağını biliyorum.

Ethan'ın alnını öperken düz hamile karnımı tutuyorum, rahmimin içinde küçük bir kardeşin büyümeye başladığını biliyorum. Bir bezelyeden daha küçük ama orada.

Graham'a henüz söylemedim ama çok heyecanlanacağını biliyorum.

İçecek bir şeyler alıp (o bir bira, ben buzlu çay) dışarıda güvertede oturuyor ve güneşin yavaşça dağların arkasına doğru batışını izliyoruz. Her şeyin o kadar doğru hissettirdiği o mükemmel akşamlardan biri ki gözleriniz yaşarabilir.

"Bu hayatı seviyorum," diyorum usulca, çift kişilik koltuğumuzda ona yaslanarak. Bazen buraya taşınmamış olsaydım hayatımın nasıl olacağını düşünüyorum ve bu her zaman içimi sızlatıyor. Tüm bunları kaçırdırırdım.

Graham şakağıını öpüyor. "Ben de. Küçük ailemizi seviyorum." "Ya bu kadar küçük olmasaydı?"

Göle bakarken birasından bir yudum alıyor, hiçbir şeyden haberi yok. "Ben de çok isterim."

Rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum ve gülümsüyorum. Bu adam dağlar gibi kokuyor.

Büyük elini uzatıp karnıma bastırıyorum. "Güzel, çünkü bir bebeğimiz daha olacak."

Bir an öylece bana bakıyor ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Sonra yüzü o kalp durduran gülümsemeyle aydınlanıyor ve koyu renk gözleri sulanarak başını sallıyor.

"Vay canına. Tam da hayatın daha mükemmel olamayacağını düşündüğüm anda."

Yüzümü dünyadaki en değerli şeymişim gibi kucaklıyor ve sulu gözlerimin içine bakıyor. "Sen harikasın Cara," diye fısıldıyor derin ve boğuk bir sesle. "Her gün yanımda olduğun için kendimi yaşayan en şanslı adam gibi hissediyorum."

Beni uzun ve derin öpüyor ve sonra güçlü kollarıyla kaldırıp doğruca yatak odamıza götürüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor beni yatağıma yatırırken. "Sen gerçekten benim hayalimdeki kızsın."

Boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondururken iniliyorum, doymak bilmeyen ağzı bacaklarımın arasına girene kadar durmuyor, sırtımı kamburlaştırıyor ve inlememe neden oluyor.

Hayatımın bu bölümü bana bir rüya gibi geldi. Ve biliyorum daha da iyi olacak.

EPILOGUE

Graham

Yirmi Yıl Sonra

T Balta, tatmin edici bir sesle kütüğü . Bu sese bayılıyorum. Bölünmüş parçaları bir kenara atıyorum ve yığından başka bir kütük alırken geniş omuzlarımı yuvarlıyorum. Serin bir sonbahar günü ve yakacak odunlarımı kış için hazırlıyorum. Güneş sırtımda, ama havada bir serinlik var - tam da sevdiğim gibi.

İkiz çam ağaçlarına bakıyorum ve Cara'nın elinde bir kitapla hamakta uzandığını görünce sırtıyorum. Kitap okuyormuş gibi yapıyor ama ben daha iyi biliyorum. Birkaç dakikada bir gözleri bana kayıyor ve beni incelediğini hissedebiliyorum.

Baltayı sertçe indiriyorum, göğsümü ve kollarımı gereğinden fazla esnetiyorum, sadece kalbinin çarpmasını sağlayacak bir şey vermek için. Ona baktığımda, başı hızla kitabına geri dönüyor, ama yanaklarındaki hafif pembe kızarıklığı yakalamadan önce değil.

"Bir şeye mi bakıyorsun?" Sırıtarak sesleniyorum.

"Hayır," diyor, sesi biraz fazla tiz, sanki bir yalanın içinde yakalanmış ve benim bunu bildiğimi biliyormuş gibi.

"Gerçekten mi?" Doğrama tahtasına bir kütük daha yerleştirirken söylüyorum. Baltayı başımın üzerine kaldırıp yere vurarak kütüğü ikiye bölerken kıkırdıyorum. Seksi karım bir gösteri istiyorsa, ona küçük kalbini durduracak bir gösteri yapacağım.

Baltayı bir *gümbürtüyle* kesme tahtasına vuruyorum ve göle doğru adım atıyorum, botlarımı tekmeliyorum ve giderken kot pantolonumu ve boxer külotumu indiriyorum. Çırılçıplak omzumun üzerinden baktığımda Cara'nın beni izlediğini görüyorum, kitap artık tamamen unutulmuş. Saklamaya bile çalışmıyor. Gölle dalıp serin suda süzülürken sırtıyorum.

Güzelce tazelendiğimde, doğduğum günkü gibi çıplak bir şekilde dışarı çıkıyorum ve aval aval bakan karıma sırtırken saçlarımı düzeltiyorum.

Bu kadın başıma gelen en güzel şey. Onun için evrene her gün şükrediyorum.

Yirmi beş yıl, üç çocuk ve sayılamayacak kadar çok harika anıdan sonra, hala Cara'ma takıntılıyım.

Ben ona doğru yürürken yüzünü kitabına gömüyor, sertleşiyor. Hâlâ okuyormuş gibi yapıyor ama ben daha iyi biliyorum.

"Seni bakarken yakaladım," diyorum sırtarak onun üzerinde dururken.

O seksi gözler kendilerine engel olamıyor. Hâlâ güçlü ve sağlam olan, ancak istediğimden daha fazla kırılmış kılıra sahip göğsümden aşağıya, göldeki soğuk suya rağmen hâlâ uzun ve kalın olan kadar dolaşıyorlar.

"," diyor yanakları alev alev .

Onu hemen hamaktan çıkarıyorum ve ciyak ciyak bağırıyor, onu göğsüme bastırıp eve taşıırken gülüyor.

"İmkânsızsın," diyor ama gülümsemesinden bunu hiç umursamadığı anlaşılıyor.

Odunlar bekleyebilir. Önce kızımla ilgileneceğim.

Benim kızım her zaman büyük, güçlü dağ adamıyla eğlenmeye hazırdır.

Onu ilk gördüğüm üç seferde ıskalamış olabilirim ama o zamandan beri ıskalamadım.

Son

Cara ve Graham'dan daha fazlasını ister misiniz?
Ücretsiz bir bonus sahne kazanmak için Olivia T. Turner haber
bültenine katılın!

*Graham ve Cara'nın yeni göl evlerindeki ilk geceleridir. Çıplak
yüzmeye gitmeye karar verirler, ta ki istenmeyen bir ziyaretçi
Parti.*

[Buradan alın!](#)

MORE MOUNTAIN MEN!

[Dağlarda Kayıp Dağlarda](#)

[Arzu Dağlarda Tutku](#)

[Dağlarda Dağlarda Huysuz](#)

[Dağlarda Dağlarda](#)

[SaklanmakBulunan Özlem](#)

Dağlarda Düşmek Dağlarda

Dağlarda CızırdamakÖzlem

Dağ Adamı Saplantılı

Dağ Adamı İlham Perim

Kurtarılmış Adamı

Adamı Dağ Dağ Kutu

Seti *Hepsi Kindle*

Unlimited'ta!

Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın!

[OTT Aşığı Olmak İçin Buraya Tıklayın!](#)

Olivia T. Turner'ın VIP okuyucuları için özel bir grup. Olivia ile etkileşime geçmek, en son OTT haberlerini almak, kapaklara ilk bakış, tanıtımlar, özel alıntılar, çekilişler ve daha fazlası için gelin!

Katılmak için Over The Top Alfa Erkeklerini sevmelisiniz!

AUDIOBOOKS

Tüm sesli kitap koleksiyonuma göz atın!

En sevdiğiniz OTT hikayelerinden her zaman daha fazlasını ekliyorum!

Greene Mountain Boys'u bugün Sesli Kitap olarak dinleyin!

[OTT Sesli Kitaplar](#)

OTT Bültenine Özel ÜCRETSİZ!

[Bültenime Katılın ve Okumaya Başlayın...](#)

FOLLOW ME...

Olivia T. Turner'ın 100'den fazla kitabının tam listesine

www.OliviaTTurner.com adresinden ulaşabilirsiniz.

amazon.com/author/oliviattturner

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

